

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO

JANOWI WĘGLARZOWI

DHC

5 CZERWCA 2009

UROCZYSTOŚĆ
NADANIA TYTUŁU
DOKTORA
HONORIS CAUSA
UNIwersytetu ZIELONOGÓRSKIEGO

JANOWI WĘGLARZOWI,

DHC

5 CZERWCA 2009 R.

UNIWERSYTET
ZIELONOGÓRSKI

MATERIAŁ FOTOGRAFICZNY

Kazimierz Adamczewski

OPRACOWANIE GRAFICZNE

Anna Strzyżewska

Wydano za zgodą Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego

Ks₂ 205450

© Copyright by Uniwersytet Zielonogórski
Zielona Góra 2009

OFICyna WYDAWNICZA UNIWERSYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

65-246 Zielona Góra, ul. Podgórna 50

tel./faks (068) 328 78 64, oficynawydawnicza@adm.uz.zgora.pl

Druk: Zakład Poligraficzny UZ

Spis treści

• PROGRAM UROCZYSTOŚCI.....	4
• SŁOWO WSTĘPNE JM Rektor: Prof. dr hab. Czesław Osękowski.....	5
• WNIOSEK O NADANIE TYTUŁU DOKTORA HONORIS CAUSA Dr hab. inż. Andrzej Pieczyński, prof. UZ – Dziekan Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji.....	6
• LAUDACJA Promotor: Prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, członek korespondent PAN.....	8
• MIANOWANIE Promotor: Prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, członek korespondent PAN.....	14
• DYPLOM.....	16
• WYKŁAD HONOROWEGO DOKTORA Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz, członek rzeczywisty PAN <i>Jak powstawały badania operacyjne</i>	18
• OPINIE RECENZENTÓW o Prof. dr hab. inż. Adam Janiak – Politechnika Wroclawska.....	23
o Prof. dr hab. inż. Marek Kubale – Politechnika Gdańska.....	29
o Prof. dr hab. inż. Alicja Wakulicz-Deja – Uniwersytet Śląski w Katowicach...	33
• UCHWAŁA SENATU UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO.....	37
• GRATULACJE – WYBÓR.....	38
o Prof. Barbara Kudrycka – Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego.....	38
o Prof. Michał Kleiber – Prezes Polskiej Akademii Nauk.....	39
o Prof. Tadeusz Kaczorek – Przewodniczący Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów.....	40
o Dr hab. Marek Rocki – Przewodniczący Państwowej Komisji Akredytacyjnej...	41
o Prof. Władysław Włosiński – Przewodniczący Wydziału IV Nauk Technicznych Polskiej Akademii Nauk.....	42
o Prof. Jerzy M. Brzeziński, członek rzeczywisty PAN – Polska Akademia Nauk, Oddział w Poznaniu.....	43
o Helena Hatka – Wojewoda Lubuski.....	44
o Prof. Ryszard Tadeusiewicz – Doktor Honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego.....	45
o Prof. Julian Musielak – Doktor Honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego...	46
o Prof. Adam Hamrol – Rektor Politechniki Poznańskiej.....	47
o Prof. Bronisław Marciniak – Rektor Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.....	48
o Prof. Tadeusz Więckowski – Rektor Politechniki Wrocławskiej.....	49
o Prof. Henryk Krawczyk – Rektor Politechniki Gdańskiej.....	50
o Prof. Wiesław Banyś – Rektor Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.....	51
o Prof. Katarzyna Chałasińska-Macukow – Rektor Uniwersytetu Warszawskiego.....	52

Program uroczystości

- Hymn państwowy
- Otwarcie uroczystości: Prof. dr hab. Czesław Osękowski – JM Rektor Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienie: Dr hab. inż. Andrzej Pieczyński, prof. UZ – Dziekan Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji, wnioskodawca nadania tytułu doktora *honoris causa*
- Laudacja Promotora: Prof. dr hab. inż. Józef Korbicz, członek korespondent PAN
- Akt nadania tytułu
- *Gaudeamus Igitur* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego
- Wystąpienia Gości
- Odczytanie nadesłanych listów i telegramów
- Wykład Honorowego Doktora – *Jak powstawały badania operacyjne*
- *Gaude Mater Polonia* – Chór Uniwersytetu Zielonogórskiego

JM Rektor
prof. dr hab. Czesław Osękowski

Wielce Szanowni Państwo!

Uniwersytet Zielonogórski pragnie dziś uhonorować wybitnego polskiego uczonego, Pana Profesora Jana Węglarza, godnością doktora *honoris causa*. Nasz Laureat jest osobowością, która mogłaby obdzielić swoim życiorysem kilka, a nawet kilkanaście osób. Dorobek naukowy Pana Profesora w zakresie badań operacyjnych i nauk decyzyjnych oraz informatyki jest znany i ceniony w Polsce i na świecie. Jesteśmy niezwykle radzi i dumni, że od dnia dzisiejszego będzie Pan Profesor członkiem społeczności akademickiej Uniwersytetu Zielonogórskiego, zarazem wzorem dla pracowników naukowo-dydaktycznych i naszych studentów.

Naukowe i organizacyjne zasługi Pana Profesora Jana Węglarza doceniło przed nami w podobny jak my dzisiaj sposób kilka polskich uczelni. Pan Profesor jest jak dotąd doktorem *honoris causa* Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, Politechnik: Częstochowskiej, Gdańskiej, Poznańskiej i Szczecińskiej oraz Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Z całego serca życzymy Panu Profesorowi kolejnych zaszczytnych tytułów doktora *honoris causa* polskich i zagranicznych uczelni, z czego będziemy jako społeczność akademicka Uniwersytetu Zielonogórskiego niezwykle dumni. Pan Profesor Jan Węglarz jest szóstym honorowym doktorem Uniwersytetu Zielonogórskiego. Wcześniej godność tę otrzymywali Panowie Profesorowie: Tadeusz Kaczorek, Ryszard Tadeusiewicz, Julian Musielak, Henryk Tunia i Owen Gingerich.

Szanowni Państwo, Uniwersytet Zielonogórski za dwa dni będzie obchodzić ósmą rocznicę powstania. Staramy się godnie kontynuować i rozwijać naukowy, dydaktyczny i organizacyjny dorobek zielonogórskich uczelni, które dały początek naszemu Uniwersytetowi, tj. Politechniki Zielonogórskiej i Wyższej Szkoły Pedagogicznej. Jesteśmy uczelnią średniej wielkości. Kształcimy 17 tys. studentów na 39 zakreduowanych kierunkach, w tym na dwunastu inżynierskich, posiadamy dziesięć wydziałów, jednaście uprawnień do nadawania stopnia doktora i trzy uprawnienia do nadawania stopnia doktora habilitowanego, zatrudniamy nieco ponad tysiąc pracowników naukowo-dydaktycznych, w tym 236 profesorów zwyczajnych i nadzwyczajnych. Szanowny Panie Profesorze! To dla nas wielki zaszczyt i honor, że możemy dziś wręczyć Panu Profesorowi godność doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego. Proszę teraz Pana Profesora Andrzeja Pieczyńskiego – dziekana Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji – wnioskodawcę honorowego przewodu doktorskiego o przedstawienie procedury postępowania w dzisiejszym przewodzie i zaprezentowanie sylwetki Pana Profesora Jana Węglarza.

Dr hab. inż. Andrzej Pieczyński, prof. UZ

**Dziekan Wydziału Elektrotechniki,
Informatyki i Telekomunikacji**

**WNIOSEK
o nadanie tytułu
doktora *honoris causa***

*Magnificencjo Rektorze, Wysoki Senacie,
Wielce Szanowny Doktorze Honorowy!
Dostojni Goście, Szanowni Państwo!*

Związki Profesora Jana Węglarza z Uniwersytetem Zielonogórskim, a przede wszystkim z Wydziałem Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji oraz z Centrum Komputerowym trwają od dawna i są bardzo różnorodne. Od samego początku, jeszcze w strukturach Politechniki Zielonogórskiej, wspierał nasze działania w budowaniu miejskiej sieci komputerowej ZielMAN, która dzisiaj należy do jednej z nowocześniejszych sieci miejskich w Polsce. Jego życzliwość i poparcie dla rozwoju informatyki na naszym Wydziale są nam wszystkim dobrze znane, podobnie jak w przypadku powstawania nowego kwartalnika naukowego pt. „International Journal of Applied Mathematics and Computer Science”. Dzisiaj kwartalnik znajduje się na tzw. liście filadelfijskiej i jest wizytówką Wydziału, a informatyka z uprawnieniami do nadawania stopni naukowych doktora nauk technicznych stanowi o wysokiej pozycji Wydziału na mapie edukacyjnej i badawczej w kraju.

Mając na uwadze ogromny dorobek naukowy, dydaktyczny, osiągnięcia w zakresie rozwoju kadry, wkład w rozwój infrastruktury informacyjnej dla polskiej nauki i jej integrację z infrastrukturą światową, a także zasługi dla Uniwersytetu Zielonogórskiego, w tym Wydziału, Rada Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji w dniu 22 października 2008 roku podjęła jednomyślnie uchwałę w sprawie wystąpienia do Senatu Uniwersy-

tetu Zielonogórskiego z wnioskiem o nadanie prof. zw. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Ponadto na tym samym posiedzeniu Rada podjęła uchwałę o wystąpieniu z wnioskiem do Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego o powierzenie prof. dr. hab. inż. Józefowi Korbiczowi obowiązków promotora w tym postępowaniu.

Obie uchwały zostały w dniu 24 października 2008 roku złożone na ręce Jego Magnificencji Rektora Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego w dniu 29 października 2008 roku podjął uchwałę nr 49, w której wyraził zgodę na wszczęcie postępowania w sprawie nadania prof. Janowi Węglarzowi tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz wyraził pozytywną opinię w sprawie powierzenia prof. Józefowi Korbiczowi obowiązków promotora w tym postępowaniu. Ponadto Senat wyraził pozytywną opinię w sprawie powierzenia przygotowania opinii wspierających Senatowi:

1. Politechniki Gdańskiej,
2. Politechniki Wrocławskiej,
3. Uniwersytetu Śląskiego.

W dniu 22 kwietnia 2009 roku Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego, po zapoznaniu się z przesłanymi i przyjętymi przez Senaty Politechniki Gdańskiej, Politechniki Wrocławskiej oraz Uniwersytetu Śląskiego recenzjami prof. Marka Kubale, prof. Adama Janiaka oraz prof. Alicji Wakulicz-Deji, jednomyślnie podjął uchwałę nr 69 o nadaniu prof. zw. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Zielona Góra, 5 czerwca 2009 r.

Promotor
prof. dr hab. inż. Józef Korbicz
członek korespondent PAN

LAUDACJA

poświęcona

Panu prof. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi
członkowi rzeczywistemu PAN

*Magnificencjo Rektorze, Wysoki Senacie,
Wysoka Rado Wydziału Elektrotechniki, Informatyki
i Telekomunikacji, Czcigodny Doktorze Honorowy,
Szanowne Panie i Panowie*

Mam ogromny zaszczyt i wyróżnienie pełnienia funkcji promotora w dzisiejszej uroczystości nadania godności doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego jednemu z najwybitniejszych polskich uczonych, naszemu Przyjacielowi Janowi Węglarzowi, członkowi rzeczywistemu Polskiej Akademii Nauk i pracownikowi Politechniki Poznańskiej. Wręczany dziś doktorat honorowy dla Profesora Jana Węglarza jest kolejnym po nadanych już przez Politechnikę Szczecińską, Akademię Górniczo-Hutniczą, Politechnikę Częstochowską, Politechnikę Poznańską, Politechnikę Gdańską oraz Uniwersytet Śląski w Katowicach.

Profesor Węglarz urodził się w 1947 r. w Poznaniu. Jego ojciec, Józef Węglarz, był profesorem Politechniki Poznańskiej, specjalistą z zakresu maszyn elektrycznych. Tu ukończył z wyróżnieniem I Liceum Ogólnokształcące, a następnie podjął równoległe studia na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza (matematyka) i na Politechnice Poznańskiej (Wydział Elektryczny, specjalność automatyka i metrologia elektryczna). Magisterium z matematyki na słynnym seminarium prof. Władysława Orlicza uzyskał w 1969 r., a stopień zawodowy magistra inżyniera w 1971 r. – obydwoma z wyróżnieniem.

Ten okres w Jego życiu można scharakteryzować następująco:
Mimo tradycji rodzinnych – ojciec pracował na Wydziale Elektrycznym na Politechnice Poznańskiej – Jan Węglarz nie marzył o studiach technicznych. W liceum ciekawiła go matematyka. Ale polonistka namawiała go na filologię, bo pisał dobre – tak twierdziła – wiersze. Polonistykę odrzucił, bo bał się, że będzie za bardzo upolityczniona. Od matematyki odciągał go ojciec – To sucha teoria, idź na politechnikę – przekonywał. Wybrał automatykę, ale równolegle studiował matematykę.

Podjął pracę jako asystent-stażysta w ówczesnym Instytucie Automatyki Politechniki Poznańskiej, ale ponad rok wcześniej, szukając promotora politechnicznej pracy dyplomowej, trafił do Wrocławia, do cieszącego się szerokim rozgłosem, wówczas jeszcze docenta, Zdzisława Bubnickiego. Okazało się, że był to kontakt bardzo owocny. Pod kierunkiem prof. Bubnickiego wykonał nie tylko pracę dyplomową, ale także (wyróżniony nagrodą ministra) doktorat. Nawiązana współpraca trwała na różnych płaszczyznach aż do śmierci prof. Bubnickiego w 2006 r.

Habilitował się z nauk technicznych (automatyka) w 1977 r., tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1983 r., a zwyczajnego w 1988 r. W 1991 r. został wybrany na członka korespondenta, a w 1998 r. został – najmłodszym wówczas i aż do dzisiaj – członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk. Dzisiaj jest członkiem wielu towarzystw naukowych w kraju i zagranicą, w tym członkiem-założycielem Polskiego Towarzystwa Informatycznego, członkiem *American Mathematical Society* oraz *Operations Research Society of America*.

Profesor Węglarz pełnił i pełni wiele ważnych funkcji pochodzących z wyboru w instytucjach decyzyjnych nauki, m.in. jest członkiem Centralnej Komisji ds. Tytułu i Stopni Naukowych, prezesem Oddziału PAN w Poznaniu oraz członkiem Prezydium PAN. W 2007 r. został wybrany na przewodniczącego Komitetu Informatyki PAN. Wprowadził Polskę do EURO (Stowarzyszenie Europejskich Towarzystw Badań Operacyjnych) (1982 r.) oraz do IFORS, czyli Międzynarodowej Federacji Towarzystw

Badań Operacyjnych (1990 r.). Jest przedstawicielem Polski we władzach obu tych federacji, a w latach 1997-1998 pełnił, jako pierwszy z krajów Europy Środkowowschodniej, funkcję prezydenta EURO. Jest redaktorem naczelnym kwartalnika „Foundations of Computing and Decision Sciences” oraz członkiem komitetów redakcyjnych wielu czasopism krajowych i zagranicznych.

Od momentu powstania Instytutu Informatyki (1990 r.) Politechniki Poznańskiej jest jego dyrektorem, pełniąc równocześnie funkcję pełnomocnika dyrektora Instytutu Chemii Bioorganicznej PAN ds. Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego, którego był współtwórcą w 1993 r. Centrum to jest nie tylko operatorem miejskiej sieci komputerowej PozMAN, ale także operatorem krajowej, szerokopasmowej sieci naukowej PIONIER, odpowiadającej za łączność całego polskiego środowiska naukowego z Internetem światowym. Rozwój infrastruktury informatycznej nauki w Polsce i jej związków z infrastrukturą światową jest ważnym obszarem aktywności Profesora Węglarza. Jako członek Zespołu Opiniodawczo-Doradczego ds. Infrastruktury Informatycznej KBN od początku jego powstania poświęcał i poświęca tej problematyce wiele czasu i energii. W 2008 r., w czasie obchodów 15-lecia Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego i 5-lecia sieci PIONIER, najwybitniejsi przedstawiciele światowego środowiska informatycznego z zakresu sieci nowych generacji, gridów i superobliczeń podkreślali w swoich referatach najwyższy poziom polskiej infrastruktury informatycznej dla nauki i prowadzonych z jej wykorzystaniem prac badawczych i wdrożeń.

Walkę o dostęp do Internetu Profesor Węglarz traktuje niemalże jak misję – stwierdził w jednym z wywiadów: „My nigdy nie będziemy mieć super sprzętu, ale Internet otwiera nam drogę do korzystania z najnowocześniejszej aparatury oddalonej nawet o tysiące kilometrów, a także umożliwia korzystanie z wyników badań innych naukowców. Dzięki temu polska nauka ma większe szanse w światowym wyścigu”.

Tematyka badawcza Profesora Jana Węglarza sytuuje się na styku badań operacyjnych i nauk decyzyjnych oraz informatyki. Jego problematyka obejmuje w szczególności szeregowanie zadań i rozdział zasobów, przy czym przez zadania rozumie się ogólnie pojmowane czynności, a przez zasoby dowolne środki (np. ludzie, maszyny, materiały, pieniądze), o które współubiegają się zadania, jakie w danej chwili mają być realizowane. Problem polega więc na takim sterowaniu przydziałem zasobów pomiędzy zadania, by pewien zbiór zadań został wykonany jak najefektywniej z punktu widzenia danego kryterium czy zbioru kryteriów. Jest to tematyka o bardzo wielu zastosowaniach praktycznych, istotnych zarówno z technicznego, jak i ekonomicznego punktu widzenia. W zakresie tej problematyki Profesor wraz z zespołem uzyskał wiele oryginalnych wyników naukowych szeroko cytowanych i rozwijanych w kraju i na świecie. Dotyczy to przede wszystkim sformułowania nowych problemów szeregowania zadań, uwzględniających zarówno różnorodne typy zadań (równoległe, wieloprocessorowe), nowe kryteria szeregowania (długość uszeregowania, średni czas przepływu i maksymalne opóźnienie), a także różne kategorie zasobów, np. dyskretno-ciągłe.

Pan Profesor Jan Węglarz jest uczonym o uznanym międzynarodowym autorytecie. Posiada bardzo bogaty dorobek naukowy zawierający 16 monografii, wydanych m.in. przez takie prestiżowe światowe wydawnictwa, jak *Baltzer*, *Elsevier*, *Kluwer* i *Springer* oraz ponad 200 artykułów opublikowanych m.in. w takich czasopismach rangi światowej, jak: „ACM Transactions on Mathematical Software”, „Computer Networks”, „Discrete Applied Mathematics”, „European Journal of Operational Research”, „IEEE Transactions on Computers” oraz w czołowych czasopismach polskich. W ostatnich latach Profesor zainicjował pionierskie badania w zakresie wielokryterialnych problemów zarządzania zasobami w tzw. *systemach gridowych* i współredagował dla wydawnictwa Kluwer pierwszą w literaturze światowej monografię poświęconą zarządzaniu zasobami w tych systemach. W szczególności ważna jest, jak pisze w swojej recenzji prof. Adam Janiak

z Politechniki Wrocławskiej, „monografia pt. *Scheduling under Resource Constraints. Deterministic Models* (Balzer, 1986), która była nie tylko pierwszą pozycją monograficzną z zakresu szeregowania z ograniczeniami zasobowymi w literaturze światowej, ale w ogóle pierwszą książką polskich autorów z zakresu badań operacyjnych, opublikowaną w światowym wydawnictwie. Cykl monografii niejako spina najnowsza pt. *Handbook on Scheduling: From Theory to Applications* (Springer, 2007), już uznana przez fachowców za wydarzenie wydawnicze”.

Profesor Jan Węglarz jest twórcą znanej w świecie szkoły naukowej w zakresie teorii szeregowania zadań i rozdziału zasobów. Dziewięciu spośród jego dwudziestu doktorantów uzyskało habilitację, a sześciu – tytuł profesora. Dwóch z nich (prof. Jacek Błażewicz i prof. Roman Słowiński) należą do światowej czołówki w swoich specjalnościach i są członkami korespondentami PAN. Są to osiągnięcia bez precedensu w zakresie rozwoju kadry w dyscyplinie informatyka i nie tylko.

Profesor utrzymuje współpracę naukową z ponad 100 ośrodkami na świecie i był często zapraszany z wykładami do wielu krajów m.in. USA, Japonii i prawie wszystkich krajów europejskich. Jest laureatem licznych prestiżowych nagród naukowych krajowych i zagranicznych, w tym Nagrody Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (tzw. polski Nobel) w roku 2000 za prace w zakresie dyskretno-ciągłych problemów szeregowania zadań, Złotego Medalu *University of Missouri-Columbia*, a przede wszystkim Złotego Medalu Europejskiej Federacji Towarzystw Badań Operacyjnych EURO (1991). Ten ostatni jest najwyższym wyróżnieniem naukowym z zakresu badań operacyjnych w Europie, jak dotychczas jedynym przyznanyemu zespołowi (prof. Węglarz otrzymał je wraz z prof. J. Błażewiczem i prof. R. Słowińskim) z krajów Europy Środkowowschodniej.

Profesor Marek Kubale z Politechniki Gdańskiej w swojej recenzji stwierdza: „Jest rzeczą oczywistą, że bogata działalność naukowa, dydaktyczna i organizatorska prof. Jana Węglarza przyczynia się w pierwszym rzędzie do budowania renomy Jego macierzystej uczelni. W Politechnice Poznańskiej

stworzył od podstaw szkołę naukową o randze światowej i zorganizował czołowy w kraju i liczący się w świecie, zarówno od strony naukowej, jak i dydaktycznej, Instytut Informatyki, którego prawie cała kadra to wychowankowie Mistrza lub Jego uczniów. Liczne prestiżowe nagrody naukowe dla pracowników, absolwentów i studentów tego Instytutu, od lat rozślawiają Politechnikę Poznańską w kraju i za granicą”.

Jestem przekonany, że w tym krótkim wystąpieniu nie udało mi się przekazać wszystkich osiągnięć i zalet Profesora o tak szerokiej aktywności naukowej oraz organizacyjnej na rzecz rozwoju nauki, a w szczególności informatyki i infrastruktury sieciowej. Mam jednak głęboką nadzieję, że podane informacje przybliżyły Jego osiągnięcia, a także rolę jaką, odgrywał i odgrywa w rozwoju nauki w kraju, w Europie i na świecie.

5 czerwca 2009 r.

Promotor
prof. dr hab. inż. Józef Korbicz
członek korespondent PAN

DOCTORANDE CLARISSIME!

Qui studiis singularium partium
investigationum operativorum, theoriae decisionis
atque informaticae alios praecucurristi

Ego, promotor rite constitutus

TE, IOANNEM WĘGLARZ

- Academiae Scientiarum Polonae socium realem
- Academiae Scientiarum Polonae Posnaniensis praesidem
- Polytechnicae Posnaniensis professorem ordinarium
- Commissionis summae ad gradus academicos et titulos socium
- Consilii Studiis Colendis Instituti olim socium
- Complurium monographiarum dissertationumque auctorem
- Studiorum de investigationibus operativis creatorem
- Qui discipulos multos ad gradum doctoris et professoris pervenisti, qui hodie Academiae Scientiarum Polonae socii sunt
- Infrastructurae informaticae scientiae in Polonia progressum creatorem
- Centri Supercomputatoretialis Posnaniensis creatorem
- Qui acroases faciens in universitatibus nobilibus mundi laudem adeptus est
- Qui progressum Universitatis Viridimontanae faves et Facultatis Electrotechnicae, Informaticae Telecommunicationisque Universitatis nostrae operam navas

Decreto amplissimi Senatus Universitatis Viridimontanae
scientiarum technicarum doctorem *honoris causa* creo,
creatum renuntio atque omnia doctoris iura et privilegia in Te confero.

Promotor
prof. dr hab. inż. Józef Korbicz
członek korespondent PAN

DOKTORANCIE ZNAKOMITY

który prześcignąłeś innych w wybranych dziedzinach
badań operacyjnych, nauk decyzyjnych i informatyki.

Ja, promotor na mocy prawa ustanowiony,

CIEBIE JANIE WĘGLARZU

- członka rzeczywistego Polskiej Akademii Nauk,
- Prezesa Oddziału Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu,
- profesora zwyczajnego Politechniki Poznańskiej,
- członka Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów,
- byłego członka Komitetu Badań Naukowych,
- autora wielu monografii i licznych artykułów,
- twórcy szkoły naukowej w zakresie badań operacyjnych,
- który wypromowałeś wielu doktorów, którzy dzisiaj posiadają habilitacje, tytuły profesorskie oraz są członkami Polskiej Akademii Nauk,
- twórcy rozwoju infrastruktury informatycznej nauki w Polsce,
- twórcy Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego,
- który osiągnąłeś sławę, prowadząc wykłady na uniwersytetach całego świata,
- który wspierasz rozwój Uniwersytetu Zielonogórskiego i współpracujesz z Wydziałem Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji

na mocy uchwały szacownego Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego
mianuję doktorem *honoris causa* nauk technicznych.

Ogłaszam to mianowanie i nakładam na Ciebie
prawa i przywileje Tobie przynależne.

Q.F.F.

F.Q.S.

Ceslaus Osekowski
Scientiarum humanarum doctor habilitatus, professor ordinarius
Universitatis Viridimontanae,
hoc tempore rector magnificus

Andreas Pieczyński
Scientiarum technicarum doctor ingeniarius habilitatus,
Facultatis Electrotechnicae, Informaticae Telecommunicationisque,
hoc tempore decanus spectabilis

Iosephus Korbicz
Scientiarum technicarum doctor ingeniarius habilitatus, professor ordinarius
Facultatis Electrotechnicae, Informaticae Telecommunicationisque,
Academiae Scientiarum Polonae socius epistularius,
promotor rite constitutus

Omnium facultatum Universitatis Viridimontanae consensu,
Senatus eiusdem Universitatis auctoritate
die 29, mensis Aprilis, anno MMLIX
virum clarissimum

IOANNEM WEGLARZ

Polytechnicae Posnaniensis professorem,
Academiae Scientiarum Polonae socium ordinarium,
qui ad studiorum Polonorum creandum
investigationum operativorum pertinuit,
qui incitatore et in multis rationibus explorandis praecursorem se praestitit,
praeceptorem, educatorem et posterorum coryphaeum,
qui de doctrina automatica, robotica atque informatica
optime est meritus

dignitate scientiarum technicarum honoris causa

Universitatis nostrae ornare statuimus
atque omnia doctoris iura et privilegia contulimus

Andreas Pieczyński
hoc tempore decanus

Ceslaus Osekowski
hoc tempore rector

Iosephus Korbicz
hoc tempore promotor

Monte Viridi, die 05, mensis Iunii, anno MMLIX

Q.F.F.

F.Q.S.

My

Czesław Osękowski

doktor habilitowany nauk humanistycznych, profesor zwyczajny
Uniwersytetu Zielonogórskiego,
W tym czasie Rektor Znamienity,

Andrzej Pieczyński

doktor inżynier habilitowany nauk technicznych, profesor nadzwyczajny
w tym czasie Dziekan Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji

Józef Korbicz

doktor inżynier habilitowany nauk technicznych, profesor zwyczajny
Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji,
członek korespondent Polskiej Akademii Nauk
Promotor prawnie ustanowiony

Za zgodą wszystkich Wydziałów Uniwersytetu Zielonogórskiego
w Zielonej Górze i uchwałą Senatu tegoż Uniwersytetu
z dnia 29 kwietnia 2009 roku

Mężowi najslawniejszemu

Janowi Węglarzowi

Profesorowi w Politechnice Poznańskiej;
Członkowi zwyczajnemu Polskiej Akademii Nauk,
Który przyczynił się do stworzenia polskiej szkoły naukowej
w zakresie badań operacyjnych;
Który okazał się inspiratorem i prekursorem
dla wielu nurtów badawczych;
Nauczycielowi, wychowawcy i koryfeuszowi dla wielu pokoleń
Który bardzo się zasłużył w dziedzinie informatyki oraz automatyki robotyki

tytułem

DOCTORA HONORIS CAUSA

nauk technicznych odznaczamy
i wszystkie prawa i przywileje nakładamy

Dziekan:

dr hab. inż. Andrzej Pieczyński, prof. UZ

Rektor

prof. dr hab. Czesław Osękowski

Promotor

prof. dr hab. inż. Józef Korbicz

Zielona Góra, 5 czerwca 2009

17

D.H.C.

Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz, członek rzeczywisty PAN
Doktor honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego

JAK POWSTAŁY BADANIA OPERACYJNE

Zastanawiając się nad tematem tego wystąpienia, przypomniałem sobie tytuł wykładu („Jak powstawała analiza funkcjonalna”), który w podobnej sytuacji, w 2007 r., wygłosił prof. Julian Musielak, promotor mojej pracy magisterskiej na UAM. Tytuł ten pomógł mi pokonać pierwszą obiekcję: czy można mówić o powstawaniu czegoś, nie będąc tego, od początku, świadkiem? Obiekcję drugą – czy już czas, na mówienie o historii – pomogło mi pokonać uświadomienie sobie, że pracę magisterską z matematyki broniłem w maju 1969 r.

Zacznijmy od terminu „badania operacyjne”, będącego odpowiednikiem angielskiego „operational research” i amerykańskiego „operations research”. Co do dokładnej daty jego pojawienia się, nie mam pewności. Saul I. Gass w swym opracowaniu „Operations Research Timeline”, przygotowanym z okazji konferencji INFORMS w San Jose w 2002 r., kiedy obchodzono 50-lecie powstania ORSA (Operations Research Society of America), podał rok 1936, ale bez udokumentowania. Podobnie nie dokumentuje podanej przez siebie daty 1938 r. Sir Charles Goodeve, założyciel Operational Research Club w Londynie (1948), który pięć lat później przekształcił się w Operational Research Society. Pewne jest natomiast miejsce – Wielka Brytania – i kontekst, którym były zastosowania militarne związane z II wojną światową. Pewne jest również to, że decydujące znaczenie dla wyodrębnienia się tej nowej dyscypliny wiedzy miała działalność zespołu w ramach U.K. Naval Operational Research, nazwanego później „cyrkiem Blacketta”, od nazwiska Patricka Maynarda Blacketta (1897-1974), laureata Nagrody Nobla w dziedzinie fizyki w 1948 r., który pełnił w nim czołową rolę, obok m.in. Owena Wansbrough-Jonesa i Franka Yatesa. Sukcesy tego zespołu, dotyczące m.in. organizacji konwojów morskich i obrony powietrznej, doprowadziły do spostrzeżenia, że zastosowany przezeń sposób podejścia ma charakter znacznie ogólniejszy. I choć prawie równocześnie powstały podobne zespoły w armii amerykańskiej (U.S. Navy Antisubmarine Warfare Operations Research Group oraz U.S. Air Force Operations Research), to Brytyjczycy zazdrośnie bronią swego pierwszeństwa, zwłaszcza że dziś ma ono już wyłącznie charakter historyczny.

Zapytajmy zatem, co to są badania operacyjne jako dyscyplina wiedzy? Zacznijmy od tego, że nie da się tego określić precyzyjnie, choć można to zrobić

w odniesieniu do niektórych działów, takich jak np. deterministyczna czy probabilistyczna teoria szeregowania zadań. Pozostają zatem definicje opisowe, które jednak mają tę wadę, że podają tylko pewne cechy, niezwiązane wyłącznie z badaniami operacyjnymi. Churchman, Ackoff i Arnoff w [1] piszą, że „badania operacyjne to budowanie modeli, a ściślej mówiąc, modeli użytecznych. Mogą to być modele dowolnego rodzaju i dowolnie złożone. Użyteczne będą wówczas, gdy ich zachowanie się będzie analogiczne do zachowania się systemu rzeczywistego w takim stopniu, iż będzie można przewidywać zachowanie się tego systemu i zmieniać je w pożądaną sposób”. Ackoff i Sasieni [2] ujmują to samo krócej: „Celem badań operacyjnych jest opracowanie systematycznego i racjonalnego podejścia do rozwiązywania głównych zadań sterowania systemami”. Oczywiście, sterowanie czy zmiana zachowania się systemu w pożądaną sposób, wymaga wypracowania decyzji, dlatego mówi się też, że badania operacyjne to zastosowanie metod naukowych dla wspomaganie decyzji.

Powyższe (i im podobne) określenia badań operacyjnych wskazują, po pierwsze, na ich charakter utylitarny: chodzi ostatecznie o skuteczne sterowanie systemem rzeczywistym, a po drugie na to, że w tym celu stosuje się podejście naukowe, wykorzystujące dowolne modele tego systemu. Nie precyzują one jednak, o jakie systemy chodzi, a zatem dotyczą w równym stopniu jakiegokolwiek tzw. nauki systemowej, badającej specyficzną dla niej klasę systemów, które są fragmentami rzeczywistości i/lub ich modelami. Do takich nauk należą m.in. automatyka, biocybernetyka, czy, w pewnym sensie, informatyka, jako nauka zajmująca się systemami komputerowymi. Żeby zatem zakres badań operacyjnych nie obejmował wszystkich nauk systemowych czy nauk o sterowaniu, należy zadać pytanie o klasę systemów specyficznych dla badań operacyjnych. Krok w tym kierunku znajdujemy w statucie Operational Research Society, w którym czytamy, że „badania operacyjne to zastosowanie metod nauki do złożonych problemów powstających w kierowaniu i zarządzaniu złożonymi systemami ludzi, maszyn, materiałów i pieniędzy w przemyśle, biznesie, administracji i obronie”. Wynika z tego, że systemy specyficzne dla badań operacyjnych to systemy, w których sterowanie polega na przydzielaniu zasobów operacjom (czynnościom, zadaniom), które się o nie współubiegają.

Powiązania pomiędzy operacjami mają natomiast charakter szeroko rozumianych ograniczeń kolejnościowych, niekoniecznie o charakterze deterministycznym.

Są to zatem powiązania zasadniczo różne, np. od powiązań wejściowo-wyjściowych, występujących pomiędzy podsystemami systemów badanych w klasycznej teorii automatycznego sterowania. Jednocześnie powiązania te są typowe np. dla operacji obliczeniowych (programów i/lub ich części) wykonywanych przez systemy

komputerowe. System operacyjny komputera (zbieżność nazwy w języku polskim przypadkowa – ang. *operating system* – ale trafnie ukazująca głęboki związek) to nic innego jak zbiór procedur do zarządzania zasobami tego systemu, wśród których są procesory, pamięci czy urządzenia wejścia – wyjścia.

Należy podkreślić, że powyższe widzenie zakresu badań operacyjnych stanowi oczywiście znaczne zawężenie w stosunku do maksymalistycznego postrzegania tego zakresu. W tym ostatnim włącza się ponadto do badań operacyjnych wykorzystywane w nich metody nauk podstawowych, zwłaszcza matematyki i nauk decyzyjnych, w tym szeroki wachlarz metod optymalizacyjnych czy teorię systemów masowej obsługi (teorię kolejek). Jest to o tyle nieuprawnione (jeśli traktujemy badania operacyjne jako naukę systemową), że metody te mogą być wykorzystywane przez różne nauki systemowe, choć z drugiej strony trzeba przyznać, że rozwój wielu z tych metod był inspirowany przez problemy, które dziś zaliczamy do (systemowo rozumianych) badań operacyjnych. Wymieńmy przykładowo programowanie liniowe (choć jeszcze nie w sensie algorytmu simpleksów), po raz pierwszy zastosowane w latach 30. XX w. przez Leonida V. Kantorowicza m.in. do rozdziału przepływów transportowych [3], czy teorię kolejek, zapoczątkowaną przez Agnera K. Erlanga w związku z modelowaniem pracy centrali telefonicznej [4, 5]. Biorąc zatem pod uwagę wykorzystywane metody czy, szerzej, stosowanie metod naukowych dla wspomagania decyzji, prekursorów badań operacyjnych można wskazać w znacznie odleglejszej historii. Niektórzy nawet cofają się do Arystotelesa (IV w. przed Chrystusem), który opisywał „preferencje” jako „racjonalne pragnienia”. Większość jednak zaczyna od Thomasa Bayesa, którego wzór na prawdopodobieństwa a posteriori ma głęboką interpretację decyzyjną, czy od Charlesa Babbage’a, którego badania kosztu transportu i sortowania poczty doprowadziły w 1840 r. do powstania słynnej angielskiej „Penny Post”.

Przechodząc do czasów współczesnych, trzeba podkreślić, że wielu laureatów Nagrody Nobla w dziedzinie ekonomii (ściślej: Nagrody Centralnego Banku Szwecji w Dziedzinie Ekonomii im. Alfreda Nobla, ustanowionej w 1968 r.) to osoby ściśle związane z badaniami operacyjnymi i naukami decyzyjnymi. Wymienić tu należy takich uczonych, jak: Kenneth Arrow (1972), Wassily Leontieff (1973), wspomniany już Leonid V. Kantorowicz i Tjalling C. Koopmans (1975), Herbert A. Simon (1978), Maurice Allais (1988), Harry M. Markowitz (1990), John C. Harsanyi i John F. Nash (1994), Amartya Sen (1998), Daniel Kaneman (2002), Robert J. Aumann i Thomas C. Schelling (2005), czy Leonid Hurwicz, Eric S. Maskin i Roger B. Myerson (2007). Należy przy tym nadmienić, że byli laureaci niebudzący kontrowersji.

Na zakończenie naszkicujmy historię początków badań operacyjnych w aspekcie związanych z nimi towarzystw i organizacji zawodowych. Pierwszeństwo znowu należy się Brytyjczykom i wspomnianemu już Operational Research Club (1948), choć niekoniecznie zgadzają się z tym Amerykanie, uważając, że formalnym towarzystwem było dopiero Operational Research Society, w które przekształcił się ten klub w 1953 r., a zatem rok po powstaniu Operations Research Society of America (ORSA, 1952), które w 1995 r. przekształciło się w INFORMS, włączając TIMS (The Institute of Management Science) powstały w 1953 r.

Jeśli chodzi o organizacje międzynarodowe, to pierwsza z nich, IFORS (International Federation of Operational Research Societies), powstała formalnie w styczniu 1959 r., choć jej pierwsza konferencja odbyła się w Oxfordzie już w roku 1957. Można zatem powiedzieć, że powstała ona w tym samym czasie co „siostrzany” IFAC (International Federation of Automatic Control) i trochę wcześniej od najmłodszej siostry, IFIP (International Federation of Information Processing, 1960 r.). Warto podkreślić, że między tymi federacjami, które zajmują się nachodzącymi na siebie obszarami nauk systemowych, istnieje owocna współpraca, przejawiająca się m.in. w organizowaniu licznych wspólnych konferencji naukowych. W ramach IFORS-u działają cztery grupy regionalne, a mianowicie: EURO, ALIO (Association of Latin American OR Societies, od 1982), APORS (Association of Asian Pacific OR Societies, od 1985) oraz NORAM (Association of North American OR Societies – USA i Kanada, od 1987).

Najstarszą i największą w sensie liczby objętych nią towarzystw, a także najważniejszą z punktu widzenia aktywności, jest EURO, czyli Asocjacja Europejskich Towarzystw Badań Operacyjnych.

Idea powołania europejskiej asocjacji powstała podczas 6. Konferencji IFORS w Dublinie, w 1972 r. W ślad za tym, na zaproszenie Hansa Jiirgena Zimmermanna, prezydenta Niemieckiego Towarzystwa Badań Operacyjnych, reprezentanci jedenastu europejskich towarzystw spotkali się w Dusseldorfie 3 września 1973 r. i podjęli decyzję o instytucjonalizacji swej współpracy. Na kolejnym spotkaniu w Amsterdamie (3-4 maja 1974 r.) ustalono ramy porozumienia i zdecydowano, że zostaną one przedstawione szerokiemu gremium badaczy operacyjnych podczas Pierwszej Europejskiej Konferencji Badań Operacyjnych, która odbędzie się w Brukseli w styczniu 1975 r. Za datę powstania EURO przyjmuje się dzień 29 stycznia 1975 r., kiedy to przyjęto roboczą wersję statutu, choć jego formalne zatwierdzenie nastąpiło 5 marca 1976 r. Aktualnie EURO obejmuje 29 towarzystw narodowych (w tym Turcję i Izrael), skupiających kilkanaście tysięcy członków-naukowców i praktykantów, działających w 27 grupach roboczych. Organizuje liczne specjalistyczne konferencje, w tym dwa razy na trzy lata (co trzy lata odby-

wa się Kongres IFORS) EURO Conference, wydaje EJOR (European Journal of Operational Research), aktualnie główne światowe czasopismo naukowe w zakresie badań operacyjnych, a także przyznaje podczas kolejnych Konferencji, począwszy od 1985 r., EURO Gold Medal, swe najwyższe wyróżnienie naukowe.

A jak sprawy organizacyjne wyglądały w Polsce? Otóż od 1976 r. koncentrowały się one w Grupie Roboczej Badań Operacyjnych, która powstała przy Oddziale Okręgowym Polskiego Towarzystwa Cybernetycznego w Poznaniu. Dzięki jej aktywności Polska została przyjęta do EURO, jako członek stowarzyszony, podczas konferencji w Lozannie w 1982 r. Tu trzeba wyjaśnić, że pełne członkostwo EURO wymaga członkostwa w IFORS, co kolei wiąże się ze składką, na której uiszczenie wymagana była wówczas zgoda ministra spraw zagranicznych. Członek stowarzyszony nie miał formalnie prawa głosu, ale miał pełny dostęp do informacji i w pełni uczestniczył w życiu naukowym, na czym nam głównie zależało. Statut członka stowarzyszonego nie mógł być jednak przedłużany w nieskończoność, dlatego w 1985 r. podjęliśmy próbę uzyskania wspomnianej zgody. W międzyczasie, w 1986 r., powstało w Warszawie Polskie Towarzystwo Badań Operacyjnych i Systemowych. Oba towarzystwa połączyły swe siły, powołując Asocjację Polskich Towarzystw Badań Operacyjnych i Systemowych (ASPORS), która wystąpiła o członkostwo w IFORS. W ten sposób Polska, jako pierwsze państwo z byłego już na szczęście bloku sowieckiego, została przyjęta do IFORS podczas kongresu w Atenach w 1990 r., i w ślad za tym uzyskała statut „pełnego” członka EURO w 1991 r.

Powyższe fakty niewątpliwie ułatwiły polskiemu środowisku badań operacyjnych kontakt ze światem i godną reprezentację w gremiach decydujących o rozwoju tej metadyscypliny w Europie i na świecie.

Bibliografia

1. C.W. Churchman, L. Ackoff, E.L. Arnoff: *Introduction to Operations Research*, Wiley and Sons, New York 1957.
2. L. Ackoff, M. Sasieni: *Fundamentals of Operations Research*, Wiley and Sons, New York 1968.
3. L.V. Kantorovich: *The Mathematical Method of Production Planning and Organization*, Leningrad University Press, 1939.
4. A.K. Erlang: The Theory of Probabilities and Telephone Conversations, *Nyt Tidsskrift Mathematic*, no. B20, 33-39, 1909.
5. A.K. Erlang: Solutions of Some Problems in the Theory of Probabilities of Significance in Automatic Telephone Exchanges, *Electrotekniker*, no. 13, 5-13, 1917.

Opinia

Dla Senatu Akademickiego Politechniki Wrocławskiej
w związku z postępowaniem o nadanie prof. Janowi Węglarzowi
tytułu doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego

I. Wstęp

Profesora Jana Węglarza znam od ponad 30 lat, czyli od okresu, kiedy przygotowywał rozprawę doktorską pod kierunkiem Prof. Zdzisława Bubnickiego. Był wówczas traktowany jako jeden z nas – licznych doktorantów Profesora. I chociaż jest między nami mała różnica wieku, to jego kariera naukowa potoczyła się tak szybko, że wkrótce zaczęliśmy go traktować jako znacznie starszego kolegę, którego wyniki i pomysły naukowe wielu z nas, w tym mnie, inspirowały. Można bowiem bez wahania powiedzieć, że jest on w Polsce prekursorem problematyki deterministycznego szeregowania zadań, zwłaszcza z uwzględnieniem dodatkowych zasobów, a także informatycznych zastosowań tej problematyki, od algorytmów przydziału pamięci w systemach wieloprocesorowych, aż do systemów typu grid.

W późniejszym okresie nasza współpraca przeniosła się na forum licznych konferencji naukowych, kształcenia kadry, czy ówczesnego Komitetu Badań Naukowych, gdzie m.in. kierowałem powołaną dzięki staraniom prof. Węglarza Sekcją Metod Komputerowych w Nauce.

Sądzę zatem, że mam wystarczająco szeroki ogłąd działalności Kandydata, by podjąć się opracowania dla Senatu Politechniki Wrocławskiej opinii w sprawie jego kolejnego honorowego doktoratu.

2. Dane biograficzne

Jan Węglarz urodził się 24.09.1947 r. w Poznaniu. Jego ojciec, Józef Węglarz, był profesorem Politechniki Poznańskiej, specjalistą z zakresu maszyn elektrycznych. Tu ukończył z wyróżnieniem I Liceum Ogólnokształcące im. Karola Marcinkowskiego (1965), a następnie podjął równoległe studia w Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza (matematyka) i w Politechnice Poznańskiej (Wydział Elektryczny, specjalność auto-

matyka i metrologia elektryczna). Magisterium z matematyki na słynnym seminarium prof. Władysława Orlicza uzyskał w 1969 r., a stopień zawodowy magistra inżyniera w 1971 r., oba z wyróżnieniem. Już w 1967 r. prowadził, w ramach Studenckiego Koła Naukowego, wykłady z matematyki dla automatyków. Spośród jego licznych słuchaczy kilkuset ukończyło później studia matematyczne. 1 kwietnia 1971 r. podjął pracę jako asystent-stażysta w ówczesnym Instytucie Automatyki Politechniki Poznańskiej. Przeszło rok wcześniej jednak, szukając promotora politechnicznej pracy dyplomowej, trafił do Wrocławia, do cieszącego się szerokim rozgłosem, wówczas jeszcze docenta, Zdzisława Bubnickiego. Okazało się, że był to kontakt bardzo owocny: pod kierunkiem Prof. Bubnickiego wykonał nie tylko pracę dyplomową, ale także (wyróżniony nagrodą ministra) doktorat (1974). Nawiązana współpraca trwała, na różnych płaszczyznach, aż do śmierci Prof. Bubnickiego w 2006 r.

Habilitował się (nauki techniczne, automatyka) w 1977 r., tytuł profesora nadzwyczajnego uzyskał w 1983 r., a zwyczajnego w 1988 r. W 1991 r. został wybrany na członka korespondenta, a w 1998 r. – został najmłodszym wówczas i aż do dzisiaj – członkiem rzeczywistym PAN. Od 1976 r. kierował założoną przez siebie Pracownią Badań Operacyjnych, przekształconą później w Zakład Badań Operacyjnych i Sztucznej Inteligencji w Instytucie Informatyki Politechniki Poznańskiej, którym również kieruje od momentu powstania w 1991 r. Jest także pełnomocnikiem dyrektora Instytutu Chemii Bioorganicznej PAN ds. Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego, do którego powstania w 1993 r. w decydującym stopniu się przyczynił. Jest członkiem wielu towarzystw naukowych krajowych i zagranicznych, m.in. członkiem założycielem i członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Informatycznego i członkiem rzeczywistym (*full member*) *Operations Research Society of America*.

Jest laureatem wielu prestiżowych nagród naukowych, w tym Nagrody Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej (2000), Nagrody Wybitny Informatyk Fundacji im. Rodziny Chomczyńskich (2006), a przede wszystkim Złotego Medalu Europejskiej Federacji Towarzystw Badań Operacyjnych EURO (1991). Ten ostatni jest najwyższym wyróżnieniem naukowym z zakresu badań operacyjnych w Europie, jak dotychczas jedynym przyznany osobom (prof. Węglarz otrzymał je wraz z prof. J. Błazewiczem i prof. R. Słowińskim) z krajów Europy Środkowowschodniej. Wśród laureatów tego wyróżnienia są tak wybitni uczeni, jak Claude Berge, Bernard Roy czy Egon Balás.

Jest doktorem *honoris causa* Politechniki Szczecińskiej (2001), Akademii Górniczo-Hutniczej (2002), Politechniki Częstochowskiej (2004), Politechniki Poznańskiej (2006), Politechniki Gdańskiej (2008) oraz Uniwersytetu Śląskiego (2008). Odznaczony Krzyżem Kawalerskim (1991), Oficerskim (1998) i Komandorskim (2004) Orderu Polonia Restituta.

3. Działalność naukowa i dydaktyczna

Obszarem pracy badawczej prof. J. Węglarza jest problematyka leżąca na pograniczu informatyki, badań operacyjnych i nauk decyzyjnych. Obejmuje ona w szczególności problemy szeregowania zadań i rozdziału zasobów, przy czym przez zadania rozumie się ogólnie pojmowane czynności, a przez zasoby dowolne środki (np. ludzie, maszyny, materiały, pieniądze), o które współubiegają się zadania, które w danej chwili mogą być realizowane (na kolejność wykonywania zadań mogą być nałożone różnego typu ograniczenia). Zadania są opisane przez pewne modele wiążące określone charakterystyki ich wykonywania (np. prędkość, czas, koszt) z ilością przydzielonych zasobów. Ogólnie biorąc, problem polega na takim sterowaniu przydziałem zasobów (które zwykle są ograniczone) pomiędzy zadania, by pewien zbiór zadań został wykonany jak najefektywniej z punktu widzenia danego kryterium lub zbioru kryteriów. Jest to problematyka o bardzo wielu zastosowaniach praktycznych, istotnych zarówno z technicznego, jak i ekonomicznego punktu widzenia, i dlatego jest uprawiana w licznych ośrodkach na świecie. Przykładowo, zadaniami mogą być operacje technologiczne występujące w procesach produkcyjnych, a zasobami obrabiarki, narzędzia, palety, wózki i inne składniki systemu produkcyjnego. Zadaniami mogą być jednak również procesy obliczeniowe, a zasobami procesory pamięci, pamięci, urządzenia zewnętrzne czy inne składniki systemu komputerowego. W każdym przypadku system zarządzania zasobami (np. system operacyjny komputera) decyduje o tym, które zasoby, w jakiej ilości, którym zadaniom i na jaki czas przydzielić, by zasoby te były wykorzystane jak najefektywniej.

W zakresie tej problematyki prof. Węglarz uzyskał wiele oryginalnych wyników szeroko cytowanych i rozwijanych w kraju i za granicą. Do najważniejszych z nich, moim zdaniem, należą:

- zbadanie własności czaso- optymalnych sterowań zbiorem zadań dla różnych modeli prędkość wykonywania zadania – ilość zasobu,
- wprowadzenie kategorii zasobów podwójnie ograniczonych i przebadanie wpływu ograniczenia zużycia zasobu na własności sterowań czasowo- optymalnych,
- sformułowanie i porównanie podejścia jedno- i dwuetapowego szeregowania zadań podzielnych na maszynach równoległych,
- opracowanie i przebadania algorytmów przydziału pamięci w systemach wieloprocessorowych ze wspólną, stronicowaną pamięcią,
- sformułowanie problemów szeregowania zadań wieloprocessorowych i podanie pierwszych wyników w tym zakresie,
- sformułowanie modeli dyskretno- ciągłych problemów szeregowania i podania ogólnej metodyki ich rozwiązywania,
- przebadanie stosowalności modeli i algorytmów dyskretno- ciągłych do rozdziału

zasobów m.in. w środowisku metakomputera oraz w elastycznych systemach produkcyjnych.

W ostatnich latach zainicjował pionierskie w skali światowej badania w zakresie wielokryterialnych problemów zarządzania zasobami w systemach typu grid i współredagował dla wydawnictwa Kluwer pierwszą w literaturze światowej monografię poświęconą zarządzaniem zasobami w tych systemach.

Uzyskane wyniki zostały przedstawione w 15 monografiach wydanych m.in. przez: Baltzera, Elseviera, Kluwera, Springera, PWN i WNT oraz w ponad 200 artykułach opublikowanych m.in. w takich czasopismach rangi światowej, jak: „ACM Trans. Math. Software”, „Annals of Opns. Res.”, „CABIOS”, „Computer Networks”, „Discrete Applied Math.”, „Discrete Math.”, „Europ. J. Opnl. Res.”, „IEEE Trans. Computers”, „IEEE Trans. Systems”, „Man and Cybernet.”, „Internat. J. Prod. Res.”, „Information Processing Letters”, „J. Comput. Biol.”, „J. Scheduling”, „Management ScL”, „Operations Res.”, „R.A.I.R.O” oraz w czołowych czasopismach polskich.

W szczególności monografia *Scheduling under Resource Constraints: Deterministic Models* (J.C. Baltzer, Basel 1986) była nie tylko pierwszą pozycją monograficzną z zakresu szeregowania z ograniczeniami zasobowymi w literaturze światowej, ale w ogóle pierwszą książką polskich autorów z zakresu badań operacyjnych, opublikowaną w światowym wydawnictwie. Cykl monografii niejako spina najnowsza: *Handbook on Scheduling: From Theory to Applications* (Springer, Berlin 2007), już uznana przez fachowców za wydarzenie wydawnicze.

Profesor Jan Węglarz jest również wybitnym dydaktykiem. Między innymi prowadził lub prowadził wykłady z teorii regulacji, teorii sterowania i teorii systemów, algorytmów sterowania, wybranych działów matematyki, metod probabilistycznych, badań operacyjnych, oceny wydajności systemów komputerowych, teorii użyteczności.

Dla trzech ostatnich wykładów opracował oryginalne programy nauczania (prowadził je po raz pierwszy na uczelniach technicznych, a „ocenę wydajności” w ogóle po raz pierwszy w Polsce). Jest autorem koncepcji i głównym współautorem 3 skryptów (po 3 wydania każdy) i podręcznika (*Badania operacyjne dla informatyków*, WNT, 1983), stanowiącego oryginalne i pierwsze w literaturze polskiej ujęcie problematyki styku badań operacyjnych i informatyki. Podręcznik ten jest nadal wykorzystywany w wielu uczelniach.

Jest współautorem koncepcji, realizowanej i ulepszanej od 1996 r., pierwszych w Polsce dwustopniowych studiów dziennych na kierunku „informatyka”. Wielokrotnie był w czołówce w studenckich konkursach na najlepszego dydaktyka.

4. Kształcenie kadry naukowej

Profesor Jan Węglarz jest twórcą znanej w świecie szkoły naukowej w zakresie teorii szeregowania zadań i rozdziału zasobów. Dziewięciu spośród jego 20 doktorantów

DLI

uzyskało habilitację, a sześciu – tytuł profesora. Dwóch z nich (prof. prof. Jacek Błazewicz i Roman Słowiński) należą do światowej czołówki w swoich specjalnościach i są członkami korespondentami PAN. Są to osiągnięcia bez precedensu w zakresie informatyki.

Recenzował ok. 40 rozpraw doktorskich, ok. 20 habilitacyjnych i ok. 20 wniosków o tytuł profesora. Była to aktywność głównie do 1988 r., od kiedy ograniczył ją do minimum jako członek CKK i CK. Jako rzeczoznawca tych Komisji opiniował ok. 150 wniosków.

Od 1976 r. prowadzi regularnie otwarte seminarium naukowe, w którym licznie uczestniczą osoby z innych ośrodków krajowych i zagranicznych, w szczególności przygotowujące rozprawy doktorskie i habilitacyjne. Dotychczas wygłoszono w ramach tego seminarium ok. 750 referatów.

Nie ulega wątpliwości, że szeroko rozumiana działalność prof. Węglarza w zakresie rozwoju kadry naukowej wywarła wielki wpływ na jej stan w praktycznie wszystkich ośrodkach akademickich w Polsce.

5. Współpraca międzynarodowa i organizacja nauki

Profesor Węglarz utrzymuje współpracę naukową z ponad 100 ośrodkami na świecie. Był często zapraszany z wykładami m.in. do USA, Kanady, Japonii, Izraela oraz prawie wszystkich krajów europejskich. Wygłosił ponad 100 referatów na konferencjach naukowych, głównie za granicą, w tym ok. połowa to referaty plenarne i wygłoszone na zaproszenie.

Jest redaktorem naczelnym kwartalnika „Foundations of Computing and Decision Sciences” oraz członkiem komitetów redakcyjnych licznych czasopism krajowych i zagranicznych, w tym: *European J. Operational Res. i Internat. Trans. Operational Res.*

Wprowadził Polskę do EURO (Lozanna 1982) oraz do IFORS, czyli Międzynarodowej Federacji Towarzystw Badań Operacyjnych (Ateny 1990). Jest przedstawicielem Polski we władzach obu tych federacji, a w latach 1997-98 pełnił, jako dotychczas jedyny z krajów Europy Środkowowschodniej, zaszczytną funkcję prezydenta EURO. W czasie jego prezydentury odbyły się dwie bardzo udane konferencje EURO (w Barcelonie i Brukseli) i dokonano istotnych zmian w redakcji „European Journal of Operational Research”.

Działalność prof. Węglarza na polu organizacji nauki w kraju jest wyjątkowo bogata. Jak już wspomniałem, jest założycielem i dyrektorem Instytutu Informatyki Politechniki Poznańskiej i Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego, a także wieloletnim członkiem CK i CKK. Był także członkiem Zespołów Komitetu Badań Naukowych w I i II Kadencji (1991-1997), a następnie członkiem KBN, przewodniczącym Zespołu T-11 w IV i V Kadencji (2000-2005). Po rozwiązaniu KBN, od

2005 r. do kwietnia 2008 r. był członkiem Komitetu Polityki Naukowej i Naukowo-Technicznej Rady Nauki. Pełnił i pełni również ważne funkcje w Polskiej Akademii Nauk, m.in. jest prezesem Oddziału PAN w Poznaniu i członkiem Prezydium PAN (od 2002 r.). Był przez wiele lat wice przewodniczącym Komitetu Informatyki PAN, a w czerwcu 2007 r. został wybrany na przewodniczącego tego Komitetu.

Na szczególne wyróżnienie i wdzięczność całego polskiego środowiska naukowego zasługuje jednak wkład prof. Węglarza w rozwój infrastruktury informatycznej dla nauki w Polsce. Sprawie tej od początku, to znaczy od powołania KBN w 1991 r., poświęcił i stale poświęca bardzo wiele czasu, inwencji i energii. Był m.in. współtwórcą koncepcji rozwoju naukowych miejskich sieci komputerowych oraz współautorem programu „Pionier: Polski Internet Optyczny – Zaawansowane Technologie, Usługi i Aplikacje dla Społeczeństwa Informacyjnego”, realizowanego w KBN w latach 200-2005. Dzięki realizacji tego programu powstała m.in. krajowa, szerokopasmowa sieć naukowa POL-34 (1997), a od 2003 sieć PIONIER, czyli Polski Internet Optyczny. Dzięki temu Polska mogła stać się od 1997 r. równoprawnym partnerem pan-europejskich sieci naukowych, najpierw TEN-34, a następnie GEANT 1 i GEANT 2, a polskie środowisko naukowe uzyskało partnerski status w europejskiej przestrzeni badawczej, czego dowodem jest jego udział w kolejnych Programach Ramowych Unii Europejskiej. W listopadzie br. odbyły się obchody 15-lecia PCSS i 5-lecia sieci PIONIER, w czasie których najwybitniejsi przedstawiciele światowego środowiska informatycznego z zakresu sieci nowych generacji, gridów i superobliczeń podkreślali w swych referatach najwyższy poziom polskiej infrastruktury informatycznej dla nauki i prowadzonych z jej wykorzystaniem prac badawczych i wdrożeniowych.

6. Wniosek

Przedstawione skrótowo w tej opinii fakty prowadzą do wniosku, że prof. Jan Węglarz jest wybitnym, międzynarodowej rangi uczonym, twórcą szkoły naukowej o światowej renomie, a także wybitnym, również w skali międzynarodowej, organizatorem życia naukowego.

Nauka polska zawdzięcza mu ponadto infrastrukturę informatyczną na najwyższym światowym poziomie.

Są to w pełni wystarczające powody do nadania mu honorowego doktoratu każdej uczelni, w szczególności Uniwersytetu Zielonogórskiego, w którym istotnie przyczynił się zarówno do rozwoju kadry, jak i do powstania i rozwoju Miejskiej Sieci Komputerowej ZIELMAN.

Dlatego gorąco rekomenduję Wysokiemu Senatowi poparcie tego wniosku.

A. Jenciel

Opinia

o dorobku naukowym i działalności badawczej
prof. dr. hab. inż. Jana Węglarza
w związku z postępowaniem o nadanie tytułu doktora *honoris causa*
Uniwersytetu Zielonogórskiego

1. Wstęp

Działalność naukową prof. Jana Węglarza obserwuję od ćwierćwiecza, a bliżej od roku 1985, kiedy opublikowaliśmy swoje pierwsze wyniki w zakresie szeregowania zadań wieloprocesorowych. Profesor Węglarz przyjął wówczas model procesorów dowolnych, a ja – dedykowanych. Na przełomie lat 80. i 90. nawiązała się nasza ściślejsza współpraca naukowa, polegająca na wymianie informacji dotyczących prowadzonych prac badawczych, wzajemnej inspiracji oraz recenzowaniu rozpraw naukowych i dorobku ich twórców. Konkretnym efektem tego współdziałania były wspólne publikacje członków naszych zespołów naukowych. Sądzę zatem, że mam wystarczająco wszechstronny ogląd Jego sylwetki jako uczonego i organizatora nauki.

2. Podstawowe dane o Kandydacie

Profesor Jan Węglarz urodził się 24 września 1947 r. w Poznaniu, gdzie też się kształcił. Ukończył z wyróżnieniem: I Liceum Ogólnokształcące (1965 r.), Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza (matematyka, 1969 r.) oraz Wydział Elektryczny Politechniki Poznańskiej (automatyka, 1971 r.). Od roku 1971 pracuje w Instytucie Automatyki, a następnie od 1989 r. w Instytucie Informatyki Politechniki Poznańskiej. Pracę doktorską obronił w 1974 r., a habilitował się w 1977 r. W roku 1983 uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a 5 lat później profesora zwyczajnego. W roku 1991 został wybrany na członka korespondenta, a w 1998 r. został członkiem rzeczywistym PAN.

Od roku 1976 kierował Pracownią Badań Operacyjnych, a od 1995 r., po reorganizacji, jest kierownikiem Zakładu Badań Operacyjnych i Sztucznej Inteligencji Instytutu Informatyki Politechniki Poznańskiej i dyrektorem tego Instytutu od momentu jego powstania. Jest również pełnomocnikiem dyrektora Instytutu Chemii

Bioorganicznej PAN ds. Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego, którego jest współorganizatorem. Stanowi ono obecnie jedno z trzech głównych centrów komputerowych w Polsce, będąc też operatorem krajowej szerokopasmowej sieci naukowej POL-34/PIONIER, odpowiadającej za łączność całego polskiego środowiska naukowego z Internetem światowym.

W roku 2000 prof. Jan Węglarz otrzymał prestiżową nagrodę Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej w dziedzinie nauk technicznych za prace w zakresie dyskretno-ciągłych problemów szeregowania zadań. W 2001 r. został doktorem *honoris causa* Politechniki Szczecińskiej, w 2002 r. Akademii Górniczo-Hutniczej, w 2005 r. Politechniki Częstochowskiej, w 2006 r. Politechniki Poznańskiej, a w 2008 r. Politechniki Gdańskiej i Uniwersytetu Śląskiego.

3. Dorobek naukowy

Obszarem badań prof. Jana Węglarza jest problematyka leżąca na styku badań operacyjnych i teorii decyzji oraz informatyki. Obejmuje ona w szczególności problemy szeregowania zadań i rozdziału zasobów. Ogólnie biorąc, problem polega na takim sterowaniu przydziałem zasobów do zadań, by dany zbiór zadań został wykonany jak najefektywniej z punktu widzenia przyjętego kryterium. Zadaniami mogą być na przykład operacje technologiczne występujące w procesach produkcyjnych, a zasobami: obrabiarki, narzędzia, palety, wózki i inne składniki systemu produkcyjnego. Zadaniem mogą być również procesy obliczeniowe w komputerze, a zasobami procesory, pamięci, urządzenia zewnętrzne itp. W zakresie tej problematyki Kandydat uzyskał wiele oryginalnych wyników, z których do najważniejszych zaliczam:

- sformułowanie problemów szeregowania zadań wieloprocesorowych i podanie pierwszych w świecie wyników w tym zakresie,
- sformułowanie modeli dyskretno-ciągłych problemów szeregowania i podanie ogólnej metodyki ich rozwiązania,
- opracowanie i przebadanie metaheurystyk dla problemów dyskretno-ciągłych,
- przebadanie stosowalności modeli i algorytmów dyskretno-ciągłych do rozdziału zasobów m.in. w środowisku metakomputera oraz w elastycznych systemach produkcyjnych,
- zainicjowanie badań nad wielokryterialnymi problemami rozdziału zasobów w środowisku typu grid.

Wyniki te przedstawił w 16 monografiach, wydanych m.in. przez takie renomowane oficyny wydawnicze, jak: Baltzer, Elsevier, Kluwer i Springer oraz w ponad

200 artykułach i referatach opublikowanych m.in. w takich czasopismach „filadelfijskich”, jak: „ACM Trans. Math. Software”, „Annals Oper. Res.”, „Disc. Appl. Math.”, „Europ. J. Oper. Res.”, „IEEE Transactions Comput.”, „IEEE Transactions Syst. Man Cyber.”, „Int. J. Comput. Biology”, „Int. J. Flex. Manuf. Syst.”, „Int. J. Prod. Res.”, „Inform. Process. Lett.”, „J. Scheduling”, „Kybernetes”, „Management Sci.”, „Math. Meth. Oper. Res.”, „Operations Research”, „RAIRO”. Owe książki i artykuły zebrały już kilkaset cytowań filadelfijskiego Instytutu Informacji Naukowej.

Profesor Jan Węglarz jest twórcą uznanej w świecie szkoły naukowej. Spośród jego 20 doktorantów 9 uzyskało habilitacje, 6 tytuły profesora, a 2 jest członkami PAN. Obecnie doktorzy jego doktorantów wypromowali już swoich doktorów. Można więc mówić o 4 pokoleniach naukowców pracujących w poznańskiej szkole prof. Węglarza.

Profesor jest laureatem wielu prestiżowych nagród naukowych krajowych i zagranicznych, w tym wspomnianej Nagrody FNP oraz Nagrody Sekretarza Naukowego PAN, Wydziału IV PAN, Nagrody Naukowej m. Poznania i 8 nagród ministra, a także Złotego Medalu University of Missouri-Columbia i Złotego Medalu EURO. Ten ostatni jest najwyższym wyróżnieniem z zakresu badań operacyjnych w Europie.

Profesor Jan Węglarz jest redaktorem naczelnym kwartalnika „Foundations of Computing and Decision Science” oraz członkiem redakcji 8 innych czasopism krajowych i zagranicznych w tym „Europ. J. Oper. Res. i Internation. Trans. Oper. Res.”. Pełnił i nadal pełni wiele ważnych funkcji pochodzących z wyboru w instytucjach decyzyjnych nauki w Kraju i za granicą. Jest m.in. członkiem CK ds. Tytułu Naukowego i Stopni Naukowych, przewodniczącym Komitetu Informatyki PAN oraz prezesem Oddziału PAN w Poznaniu. Wprowadził Polskę do EURO i IFORS. Jest przedstawicielem naszego kraju we władzach obu tych federacji, a w latach 1997-98 pełnił, jako pierwszy z krajów Europy Środkowowschodniej, funkcję prezydenta EURO.

Ważnym obszarem aktywności prof. Węglarza jest rozwój infrastruktury informatycznej nauki w Polsce i jej związków z infrastrukturą światową. Jako członek Zespołu Opiniodawczo-Doradczego ds. Infrastruktury Informatycznej KBN, członek KBN 1 i 2. kadencji oraz członek KBN 4. kadencji, poświęcił tej problematyce wiele czasu i energii. Był w szczególności współtwórcą koncepcji rozwoju naukowych miejskich sieci komputerowych, przewodniczącym komitetu programowego konferencji POLMAN, ISTHMUS i konferencji PIONIER, związanej z realizacją KBN-owskiego programu rozwoju Polskiego Internetu Optycznego, którego był współautorem.

Jest rzeczą oczywistą, że bogata działalność naukowa, dydaktyczna i organizatorska prof. Jana Węglarza przyczynia się w pierwszym rzędzie do budowania renomy Jego macierzystej uczelni. W Politechnice Poznańskiej stworzył od podstaw szkołę naukową o randze światowej i zorganizował czołowy w kraju i liczący się w świecie, zarówno od strony naukowej, jak i dydaktycznej, Instytut Informatyki, którego prawie cała kadra to wychowankowie Mistrza lub Jego uczniów. Liczne prestiżowe nagrody naukowe dla pracowników, absolwentów i studentów tego Instytutu, od lat rozślawiają Politechnikę Poznańską w kraju i za granicą.

Jednak prof. Węglarz ma również wielkie zasługi dla wielu innych uczelni, w których, choćby przez działalność recenzencką, prowadzone od ponad 30 lat otwarte seminarium naukowe, czy wreszcie wielki wkład w rozwój infrastruktury informatycznej, przyczynił się do rozwoju kadry naukowej i zwiększenia możliwości prowadzenia prac badawczych, zwłaszcza we współpracy z zagranicą, i działalności dydaktycznej. Jest zatem w pełni uzasadnione nadawanie Mu honorowych doktoratów kolejnych uczelni, wśród których jest również Politechnika Gdańska. Jego związki z naszą Uczelnią, oprócz wymiaru naukowego, mają też wymiar prywatny, osobisty. Siegają wspomnień związanych z ojcem – prof. Józefem Węglarzem – który na początku lat 20. przyjechał z południa Polski do Wolnego Miasta Gdańska, by w 1928 r. ukończyć Wydział Elektryczny, uzyskując tytuł dyplomowanego inżyniera elektryka Politechniki Gdańskiej. Jest zatem sprawą naturalną, że prawie wszystkie Jego doktoraty honorowe były recenzowane przez profesorów Politechniki Gdańskiej.

4. Wniosek końcowy

Przedstawiona w wielkim skrócie sylwetka naukowa prof. Jana Węglarza – światowej rangi uczonego, pedagoga, wychowawcy kilku pokoleń kadry naukowej i wybitnego organizatora nauki – wyraźnie pokazuje jego wkład i zasługi dla rozwoju nauki polskiej, także w zakresie jej struktur decyzyjnych i infrastruktury informatycznej.

Dlatego z radością witamy inicjatywę Senatu Uniwersytetu Zielonogórskiego dotyczącą nadania Mu godności doktora *honoris causa* i proszę Wysoki Senat o jej poparcie.

Prof. dr hab. inż. Alicja Wakulicz-Deja

Dyrektor Instytutu Informatyki
Uniwersytet Śląski

R e c e n z j a

dorobku naukowego Profesora zw. dr. hab. inż. Jana Węglarza
w związku z wnioskiem o nadanie ww. tytułu
Doctora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego

Profesor zw. dr. hab. Jan Węglarz jest jednym z najwybitniejszych uczonych, światowej sławy informatykiem, członkiem rzeczywistym Polskiej Akademii Nauk, Dyrektorem Instytutu Informatyki Politechniki Poznańskiej.

Działalność naukowa Profesora Jana Węglarza wiąże się ściśle z rozwojem informatyki w Polsce i na świecie. Najważniejsze publikacje Profesora J. Węglarza dotyczą zagadnień związanych z podstawami informatyki i przyczyniły się bez wątplenia do uznania informatyki jako samodzielnej dyscypliny naukowej. Należy tu zwrócić uwagę na badania Profesora dotyczące problemów szeregowania zadań i rozdziału zasobów, przy czym przez zadania rozumie się ogólnie pojmowane czynności, a przez zasoby dowolne środki (np. ludzie, maszyny, materiały, pieniądze), o które współubiegają się zadania, które w danej chwili mogą być realizowane (na kolejność wykonywania zadań mogą być nałożone różnego typu ograniczenia).

Ogólnie biorąc, problem polega na takim sterowaniu przydziałem zasobów (które zwykle są ograniczone) pomiędzy zadania, by pewien zbiór zadań został wykonany jak najefektywniej z punktu widzenia danego kryterium (zbioru kryteriów). Są to najczęściej problemy optymalizacyjne, wielokryterialne, których rozwiązanie jest problemem bardzo złożonym i należącym do zadań NP-trudnych.

W zakresie tej problematyki Profesor uzyskał wiele oryginalnych wyników szeroko cytowanych i rozwijanych w kraju i za granicą. Do najważniejszych z nich należą:

- zbadanie własności czaso-optymalnych sterowań zbiorem zadań dla różnych modeli postaci: „prędkość wykonywania zadania – ilość zasobu”,
- wprowadzenie kategorii zasobów podwójnie ograniczonych i przebadanie wpływu ograniczenia zużycia zasobu na własności sterowań czasowo-optymalnych,
- sformułowanie i porównanie podejścia jedno- i dwuetapowego szeregowania zadań podzielnych na maszynach równoległych,

- opracowanie i przebadanie algorytmów przydziału pamięci w systemach wieloprocesorowych ze wspólną stronicowaną pamięcią,
- sformułowanie problemów szeregowania zadań wieloprocesorowych i podanie pierwszych wyników w tym zakresie,
- sformułowanie modeli dyskretno-ciągłych problemów szeregowania i podania ogólnej metodyki ich rozwiązywania,
- przebadanie stosowalności modeli i algorytmów dyskretno-ciągłych do rozdziału zasobów w środowisku metakomputera oraz w elastycznych systemach produkcyjnych.

W ostatnich latach Profesor J. Węglarz zainicjował badania w zakresie wielokryterialnych problemów zarządzania zasobami w systemach typu *grid* i współredagował dla wydawnictwa Kluwer pierwszą w literaturze światowej monografię poświęconą zarządzaniu zasobami w tych systemach.

Wyniki uzyskane przez Profesora Jana Węglarza są wysoko cenione i znane w wielu ośrodkach krajowych i światowych. Zostały opublikowane w 15 monografiach wydanych przez najlepsze wydawnictwa naukowe: Baltzera, Elsewiera, Kluwera, Springera, PWN i WNT oraz w ponad 250 artykułach opublikowanych m.in. w takich czasopismach rangi światowej, jak: „ACM Transactions on Mathematical Software”, „Annals of Operations Research”, „CABIOS”, „Computer Networks”, „Discrete Applied Mathematics”, „Discrete Mathematics”, „European Journal of Operational Research”, „IEEE Transactions on Computers”, „IEEE Transactional Systems”, „Man and Cybernetics”, „International Journal Production Research”, „Information Processing Letters”, „Journal of Computational Biology”, „Management Science”, „RAIRO Ricerca Operativa” oraz w czołowych czasopismach polskich.

O randze uzyskanych wyników świadczy niezwykle szybki rozwój naukowy Profesora.

W roku 1974, trzy lata po ukończeniu studiów, obronił pracę doktorską, a w roku 1977 uzyskał stopień doktora habilitowanego.

W wieku 36 lat uzyskał tytuł profesora nadzwyczajnego, a mając 44 lata został członkiem Akademii Nauk.

Jest także członkiem towarzystw międzynarodowych, pełniąc w nich wysokie funkcje, często jako jedyny reprezentant Polski (American Mathematical Society i Operations Research Society of America).

Problematyka rozwijana przez wiele lat przez Profesora J. Węglarza jest do dzisiaj wiodącą w wielu ośrodkach krajowych i światowych, stąd też szeroka współpraca międzynarodowa Profesora i zaproszenia na wykłady do USA, Kanady, Japonii, Indii i prawie wszystkich krajów europejskich.

Profesor J. Węglarz doskonale rozumiał, że informatyka jako nauka stosowana wymaga zarówno dobrych podstaw teoretycznych, jak i badań implementacyjnych (często na danych rzeczywistych) pozwalających na zweryfikowanie uzyskanych wyników i wykazanie użyteczności opracowanych metod, algorytmów i tworzonych systemów. Rozwiązywanie tych zadań nie jest możliwe i niemożliwy jest rozwój informatyki bez dostępu do szybkich sieci informatycznych i możliwości prowadzenia badań na komputerach wysokiej klasy (superkomputery). Konieczne jest zatem utworzenie polskiej sieci naukowej z pełnym dostępem do światowej infrastruktury informatycznej.

Jako wieloletni członek Zespołu Opiniodawczo-Doradczego ds. Infrastruktury Informatycznej KBN, członek zespołów KBN I i II kadencji oraz członek KBN IV kadencji, poświęcił i poświęca tej problematyce wiele czasu i energii.

Był współtwórcą i pomysłodawcą koncepcji rozwoju Polskiej Informatycznej Sieci Naukowej oraz jej powiązania z infrastrukturą światową. Można śmiało powiedzieć, że w istotnej mierze właśnie upór i konsekwencja Profesora Jana Węglarza doprowadziły do tego, że polskie środowisko naukowe może korzystać z infrastruktury informatycznej na światowym poziomie. Droga do korzystania z najnowszej aparatury oddalonej nawet o tysiące kilometrów i możliwości bieżącej współpracy z odległymi ośrodkami naukowymi została dla polskiej nauki otwarta.

Aktywnie i od wielu lat udziela się w głównych federacjach naukowych z obszaru szeroko rozumianych badań operacyjnych, w szczególności w EURO (Asocjacja Europejskich Towarzystw Badań Operacyjnych) i w IFORS (Międzynarodowa Federacja Towarzystw Badań Operacyjnych). Wprowadził Polskę w EURO najpierw jako członka stowarzyszonego (Lozanna 1982) a następnie jako członka (Aachen 1991), a także do IFORS (Ateny 1990), co było warunkiem pełnego członkostwa w EURO. W obu tych Federacjach jest reprezentantem Polski (odpowiednio w EURO Council i w Board of Representatives of IFORS), a w latach 1996-1999 był członkiem ścisłego kierownictwa EURO (Executive Committee), w roku 1996 jako prezydent-elekt, w latach 1997-1998 jako prezydent i w roku 1999 jako bezpośredni były prezydent. Było to wyrazem wielkiego uznania dla działalności Profesora J. Węglarza zważywszy, że EURO skupia 30 towarzystw krajowych (kilkanaście tysięcy członków), ma 20 grup roboczych, wydaje dwa czasopisma, organizuje liczne konferencje i szkoły dla naukowców. W czasie konferencji EURO w Lizbonie (1986 r.) z inicjatywy Profesora J. Węglarza i Luisa Valadera Tavaresa powstała Grupa Robocza EURO nt. Project Management and Scheduling (PMS), której Profesor J. Węglarz przewodniczy. Organizuje ona m.in. co 2 lata International Workshop on PMS, w którym każdorazowo uczestniczy światowa czołówka specjalistów z zakresu tej problematyki.

Profesor Jan Węglarz jest przedstawicielem Polski w organizacji TERENA (Trans-European Research and Academic Networking Association), będącej głównym forum współpracy i rozwoju krajowych i akademickich w Europie. W 2005 r. odbyła się w Poznaniu pierwsza konferencja TERENY w tej części Europy, dotychczas największa i uznana za najlepszą.

Jest redaktorem naczelnym kwartalnika „Foundations of Computing and Decision Sciences” oraz członkiem komitetów redakcyjnych licznych czasopism krajowych i zagranicznych, w tym „European Journal of Operational Research” i „International Transactions in Operational Research”.

Profesor J. Węglarz jest twórcą własnej szkoły naukowej. Spośród 20 wypromowanych przez niego doktorów, 8 uzyskało habilitację, a 6 tytuł profesora, dwóch jest członkami Polskiej Akademii Nauk.

Profesor J. Węglarz jest uczonym łączącym w sobie ogromną wiedzę i błyskotliwą inteligencję z wysokimi wartościami moralnymi. Takie cechy, jak uczciwość, sumiennosc i prawda są dla Niego niezwykle istotne i głęboko cenione przez współpracujące z Nim zespoły. Dlatego też wybierany jest do wielu Komisji i Komitetów, w których pełni role opiniodawcze, między innymi jest członkiem Centralnej Komisji ds. Stopni i Tytułów, członkiem Komitetu Polityki Naukowej i Naukowo-Technicznej Rady Nauki, przewodniczącym Komitetu Informatyki Polskiej Akademii Nauk.

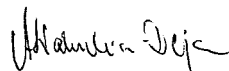
Za swoją działalność otrzymał wiele wysokich odznaczeń i nagród (w tym Krzyż Komandorski Orderu „Polonia Restituta”, Złoty Medal EURO, Nagrodę Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej „Polskiego Nobla”, nagrodę Wybitny Polski Informatyk).

Już sześc uczelni w Polsce nadało Mu godność *Doctora Honoris Causa*.

Dla uznania Jego wybitnych zasług, Uniwersytet Śląski 2 lipca 2008 roku nadał prof. zw. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi tytuł *Doctora Honoris Causa* Uniwersytetu Śląskiego.

Chciałabym wyrazić satysfakcję z inicjatywy Uniwersytetu Zielonogórskiego, który jako kolejna uczelnia w Polsce pragnie nadać tytuł *Doctora Honoris Causa* Profesorowi Janowi Węglarzowi.

Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz jest bez wątpienia znakomitym kandydatem do tego zaszczytnego tytułu.

UCHWAŁA NR 69
SENATU UNIwersYTETU ZIELONOGÓRSKIEGO

z dnia 29 kwietnia 2009 roku

**w sprawie nadania prof. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi tytułu doktora honoris
causa Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Na podstawie art. 62 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. nr 164, poz. 1365 wraz z p. zm.) oraz § 10 ust. 2 i 7 Statutu Uniwersytetu Zielonogórskiego uchwała się, co następuje:

§ 1

Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego nadaje tytuł doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego prof. dr. hab. inż. Janowi Węglarzowi.

§ 2

Uchwała wchodzi w życie z dniem jej podjęcia.

Przewodniczący Senatu

prof. dr hab. Czesław Osękowski

**MINISTER
NAUKI I SZKOLNICTWA WYŻSZEGO**

prof. Barbara Kudrycka

Warszawa, 5 czerwca 2009 r.

**Szanowny Pan
Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz
Doktor honoris causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego**

Szanowny Panie Profesorze,

Proszę przyjąć najserdeczniejsze gratulacje z okazji otrzymania tytułu doktora honoris causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Nadając ten tytuł, społeczność akademicka doceniła w Pańskiej osobie nie tylko światowej sławy specjalistę w dziedzinie badań operacyjnych i informatyki, lecz także twórcę Poznańskiego Centrum Superkomputerowo-Sieciowego oraz autora kilkuset opracowań, publikowanych w prestiżowych zagranicznych czasopismach naukowych. Nie sposób przecenić także Pańskiego wkładu w pracę takich instytucji jak: Zespół Opiniotwórczo-Doradczy ds. Infrastruktury Informatycznej KBN, Centralna Komisja ds. Tytułu i Stopni Naukowych, Komitet Informatyki PAN, Międzynarodowa Federacja Towarzystw Badań Operacyjnych i wielu innych. O uznaniu, jakim Pan się cieszy, świadczy uhonorowanie Pana wieloma znaczącymi nagrodami i odznaczeniami, między innymi: Krzyżem Kawalerskim, Oficerskim, Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Życząc Panu Profesorowi wszelkiej pomyślności i dalszych sukcesów,
pozostaje

z wyrazami głębokiego szacunku

Warszawa, 5 czerwca 2009 r.

Pan
Prof. dr Jan Węglarz
Członek rzeczywisty PAN
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Wielce Szanowny Panie Profesorze,

mam wielką przyjemność złożyć Panu, w imieniu Prezydium Polskiej Akademii Nauk oraz własnym, serdeczne gratulacje z okazji otrzymania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Uniwersytet Zielonogórski jest kolejną Uczelnią, której Senat uhonorował Pana Profesora tym najwyższym wyróżnieniem akademickim. Społeczność naukowa Polskiej Akademii Nauk przyjmuje z satysfakcją fakt tak znamienitego wyróżnienia Członka jej korporacji, Uczzonego o wybitnych osiągnięciach naukowych i wielkich zasługach dla rozwoju polskiej nauki, dla propagowania jej osiągnięć w kraju i w świecie, dla kształcenia kadry młodych badaczy, a także organizacji nauki i życia naukowego.

Praca uczzonego to dziś szczególne i trudne zadanie. Łącząc w sobie pasję naukowca, organizatora i nauczyciela uczynił Pan Profesor wiele dla nauki i stał się autorytetem dla wielu pracowników naukowych. Życzę, aby sukcesy i towarzyszące im uczucie satysfakcji i radości towarzyszyły Panu Profesorowi jak najczęściej w obecnych i przyszłych poczynaniach.

Łączę wyrazy głębokiego szacunku

Michał Kleiber

**CENTRALNA KOMISJA
DO SPRAW STOPNI I TYTUŁÓW**

Pałac Kultury i Nauki
00-901 Warszawa

Warszawa, 5 czerwca 2009 r.
tel. 022 826-82-38; tel./ fax. 022 620-33-24
e-mail: kancelaria@ck.gov.pl

Pan
Prof. dr hab. Inż. Jan WEGLARZ

Wielce Szanowny Panie Profesorze,

z okazji wyróżnienia Pana Profesora zaszczytną godnością Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego w imieniu Prezydium Centralnej Komisji do spraw Stopni i Tytułów oraz własnym, składam Panu Profesorowi serdeczne gratulacje.

Wybitne osiągnięcia naukowe Pana Profesora, zwłaszcza te dotyczące badań związanych z informatyką i badaniami operacyjnymi, zaprezentowane w licznych publikacjach oraz wyniki działalności w kształceniu kadr naukowych, zyskały Panu Profesorowi wielki szacunek i autorytet wielkiego uczonego, przyczyniającego się wydatnie do rozwoju tych dyscyplin nauki w naszym Kraju.

Jaко zaszczyt poczytujemy sobie możliwość prowadzenia od wielu lat współpracy z Panem Profesorem w Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów – w Sekcji Nauk Technicznych, gdzie swoją wiedzą i doświadczeniem nauczyciela akademickiego służy Pan Profesor interesom prawidłowego rozwoju kadr naukowych w Polsce.

Proszę przyjąć Panie Profesorze, najlepsze życzenia dobrego zdrowia i dalszych długich lat pracy naukowej.

Z wyrazami najwyższego szacunku,

Przewodniczący Centralnej Komisji

Prof. dr hab. Tadeusz Kączorek

PAŃSTWOWA KOMISJA AKREDYTACYJNA

Przewodniczący

Warszawa, 2009-05-18

Pan
prof. zw. dr hab. Czesław Osekowski
Rektor
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Magnifico!

Pragnę podziękować Panu Rektorowi i Wysokiemu Senatowi oraz Radzie Wydziału Elektrotechniki, Informatyki i Telekomunikacji za zaproszenie do wzięcia udziału w uroczystości nadania tytułu Doktora Honoris Causa profesorowi Janowi Węglarzowi z Politechniki Poznańskiej.

Z przykrością muszę jednak poinformować, iż z uwagi na wcześniej podjęte zobowiązania nie będę mógł uczestniczyć w tym doniosłym wydarzeniu.

Korzystając z okazji pragnę złożyć na ręce Pana Rektora najserdeczniejsze życzenia i gratulacje dla Pana profesora Jana Węglarza, wybitnego dydaktyka i naukowca.

Z pozdrowieniami

dr hab. Marek Rocki

Warszawa, 5 czerwca 2009 r.

Pan
Prof. dr hab. Jan Węglarz
Członek rzeczywisty PAN
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze,

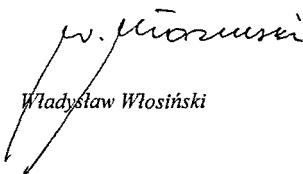
Z dużą radością przyjąłem wiadomość o nadaniu Panu przez Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego tytułu Doktora Honoris Causa. Serdecznie gratuluję!

Nadanie tej godności jest uhonorowaniem Pana działalności na wielu polach: jako wybitnego uczonego, nauczyciela akademickiego i organizatora życia naukowego.

Dorobek naukowy Pana Profesora jest imponujący. Niech mi będzie wolno jedynie wymienić piętnaście monografii wydanych m. in. przez Baltzera, Elseviera, Kluwera i Springera oraz kilkaset prac opublikowanych w czasopismach światowej rangi z zakresu badań operacyjnych i nauk decyzyjnych. Wspaniałym owocem Pana wieloletniej pracy jest stworzenie - znanej dziś - poznańskiej szkoły naukowej.

Chciałbym także podkreślić Pana aktywną działalność korporacyjną w Polskiej Akademii Nauk. Od wielu lat pełni Pan funkcje: Prezesa Oddziału PAN w Poznaniu, członka Prezydium Polskiej Akademii Nauk, Przewodniczącego Komitetu Informatyki PAN.

Przekazując gratulacje oraz słowa najwyższego uznania łączę wyrazy szacunku oraz życzenia pomyślności w życiu osobistym, dobrego zdrowia, a także dalszych wspaniałych wyników w pracy naukowej.

Władysław Włosiński

Poznań, 5. czerwca 2009 r.

Szanowny Pan
 Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz
 Członek rzeczywisty PAN
 Prezes Oddziału Polskiej Akademii Nauk
 w Poznaniu
 Doktor Honoris Causa
 Uniwersytetu Zielonogórskiego

Wielce Szanowny Panie Profesorze,

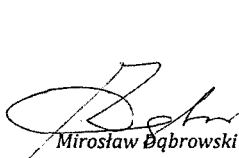
W imieniu członków Korporacji i Pracowników Oddziału Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu składamy najserdeczniejsze życzenia i gratulacje z okazji otrzymania zaszczytnej i wielce zasłużonej godności Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Przyznanie Panu Profesorowi siódmego z kolei, zaszczytnego tytułu Doktora Honorowego jest wielkim świętem dla całego środowiska naukowego w kraju i za granicą. Rola Pana Profesora w inicjowaniu i konsekwentnym rozwoju polskiej, uznanej w świecie, szkoły naukowej w zakresie badań operacyjnych i informatycznych oraz godne reprezentowanie Polski w licznych gremiach międzynarodowych, są dla nas wszystkich wyrazem spełnienia misji światłego naukowca a zarazem Polaka nieprzeciętnej miary.

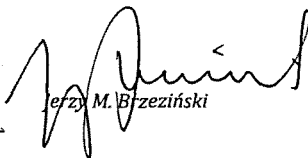
W tym szczególnym i wyjątkowym dniu życzymy Panu Profesorowi, aby lata wytrwałej i owocnej pracy, które składają się na tak wspaniały dorobek naukowy, badawczy i dydaktyczny przynosiły zarówno satysfakcję jak i stanowiły impuls do dalszych równie twórczych inicjatyw w obranej dziedzinie nauki. Życzymy dużo zdrowia, pomyślności i zadowolenia w życiu.

Z wyrazami głębokiego szacunku i poważania

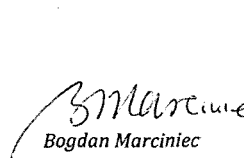
Wiceprezes i Członkowie Prezydium
 Oddziału Polskiej Akademii Nauk w Poznaniu

Mirosław Dąbrowski

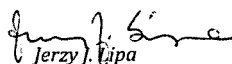
Jerzy M. Błzeziński

Bogdan Marciniak

Roman Micnas

Jerzy J. Lipa

Henryk Olszewski

Gorzów Wielkopolski, dn. 5 czerwca 2009 r.

WOJEWODA LUBUSKI

Helena Hatka

*Pan
Prof. Jan Węglarz*

Szanowny Panie Profesorze

Pragnę serdecznie pogratulować Panu Profesorowi nadania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Pański imponujący dorobek naukowy, oraz związany z nim wkład w rozwój polskiej infrastruktury informatycznej, budzą głęboki szacunek i uznanie. Należy docenić wybitne zasługi Pana Profesora w działalności na rzecz krajowego i międzynarodowego środowiska naukowego automatyki i informatyki oraz znaczące osiągnięcia dydaktyczne podczas wieloletniej pracy akademickiej. Na szczególne uznanie zasługują wydane publikacje naukowe, które stanowią trwały wkład w rozwój nauki w wymiarze światowym, za co pragnę wyrazić Panu wdzięczność w imieniu wszystkich mieszkańców regionu lubuskiego.

Jeszcze raz serdecznie gratuluję Panu Profesorowi tak prestiżowego wyróżnienia, życząc dalszych sukcesów i wszelkiej pomyślności zarówno w życiu zawodowym jak i osobistym.

*Z poważaniem
Hatka*

Prof. dr hab. inż. Ryszard Tadeusiewicz

Doktor Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego
Członek PAN, PAU; член Российской Академии Естественных Наук
Participe Pleno Jure Academiae Europensis Scientiarum Artium Litterarumque
Fellow of World Academy of Art and Science; Euroengineer FEANI
Kierownik Katedry Automatyki AGH; Przewodniczący Rady IKO WSHE
Senior Member of IEEE; professional member of ACM; member of SPIE
<http://www.agh.edu.pl/uczelnia/tad/>; 30-059 Kraków, al. Mickiewicza 30

Kraków, 2009-05-11

Szanowny Pan
Prof. dr hab. inż. Jan Węglarz
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze, Drogi Janku!

Z ogromną radością przyjąłem wiadomość, że do długiej listy wyróżnień i honorowych tytułów, jakimi polska i światowa społeczność naukowa wyrażała swoje uznanie dla osiągnięć Pana Profesora, doszedł ostatnio zasłużony i zaszczytny tytuł Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego. Z okazji tego zasłużonego wyróżnienia pragnę przekazać na ręce Pana Profesora moje serdeczne gratulacje i najlepsze życzenia. Jestem pewien, że ta zaszczytna nominacja jest wielkim wyróżnieniem dla Pana, ale jest także powodem do chwały dla Uniwersytetu Zielonogórskiego, z którym ja także jestem tak pięknie związany jako także jego Doktor Honorowy.

Niestety inne, wcześniej przyjęte zobowiązania uniemożliwiają mi przybycie do Zielonej Góry na tę wspaniałą uroczystość, więc pozwalam sobie te życzenia i gratulacje przesłać listownie, prosząc o ich zyczliwe przyjęcie.

Z wyrazami szacunku i przyjaźni
Ryszard

Julian Musielak
Wydział Matematyki i Informatyki
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
Al. Umultowska 87, 61-614 Poznań

Poznań, w maju 2009 r.

W Pen

Prof. dr hab. Jan Węglarz
Uniwersytet Zielonogórski
ul. Licealna 9
65-417 Zielona Góra

Wielce Szanowny i Drogi Panie Profesorze !

Jakże piękny jest świat nauk ścisłych, w którym każde odnośno ma swój sens, a odkryte prawdy mają zastosowania w świecie obserwowanych zjawisk. Oględamy je, niby w zwierciadłach, poprzez matematykę, fizykę i inne nauki, a ostatnimi czasami poprzez informatykę, nie zamierzając humanistycznego aspektu tych nauk. To też przegodnie radzenie i motto jest mi, że mogę Panu jako Mistrzowi w tej ostatniej dziedzinie gratulować dobrego dowodu uznania, jakim jest doktorat honorowy Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Oby wzbogacił Pan nadal nasze umysły swoją myślą naukową i działaniem.

Ad multos annos !

Julian Musielak

POLITECHNIKA POZNAŃSKA

prof. dr hab. inż. Adam Hamrol
Rektor

Poznań, dnia 5 czerwca 2009 r.

P a n

prof. zw. dr hab. inż. Jan WĘGLARZ

Szanowny Panie Profesorze,

Mam zaszczyt i przyjemność złożyć Panu Profesorowi w imieniu Senatu Akademickiego Politechniki Poznańskiej oraz własnym, najserdeczniejsze gratulacje z okazji nadania tytułu **DOKTORA HONORIS CAUSA** Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Polskie środowisko naukowe ma szczególne powody do głębokiego szacunku i uznania dla Pana Profesora jako wybitnego specjalisty w dziedzinie informatyki oraz automatyki i robotyki, a w szczególności w zakresie badań i systemów operacyjnych, sterowania rozdziałem zasobów, systemów wspomaganie decyzji.

Cieszę się bardzo, iż Pańskie niezwykle osiągnięcia, wiedza i doświadczenie są doceniane w środowisku naukowym i przyczyniają się jednocześnie do podniesienia prestiżu naszej Uczelni.

Korzystając z okazji, pozwalam sobie złożyć Panu Profesorowi gorące życzenia dalszych długich lat owocnej pracy w służbie nauki, znakomitego zdrowia i wielu szczęśliwych chwil w życiu osobistym.

Z wyrazami szacunku
Adam Hamrol

Rektor
Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza
Prof. dr hab. Bronisław Marciniak

Poznań, dnia 5 czerwca 2009r.

Pan
Prof. dr hab. Jan Węglarz
Doktor Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego

Wielce szanowny Panie Profesorze

Społeczność akademicka Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu z radością i satysfakcją przyjęła wiadomość o nadaniu Panu Profesorowi najwyższej godności akademickiej – tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego. To najwyższe akademickie wyróżnienie jest wyrazem uznania dla znakomitych osiągnięć naukowych Pana Profesora.

Swą decyzją Senat Uniwersytetu Zielonogórskiego uhonorował znakomitego i uznanego twórcę szkoły naukowej w zakresie badań operacyjnych i informatyki.

Proszę przyjąć z tej okazji szczerze gratulacje i wyrazy głębokiego szacunku, które składam w imieniu całej wspólnoty naszego Uniwersytetu i swoim własnym. Do gratulacji dołączam także najlepsze życzenia wielu dalszych sukcesów, a w życiu osobistym zdrowia i wszelkiej pomyślności.

Z wyrazami szacunku

Rektor

Wrocław, dnia 05 czerwca 2009 r.

Szanowny Pan
Prof. Jan Węglarz
Doktor Honoris Causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze,

Proszę przyjąć najserdeczniejsze gratulacje składane na okoliczność otrzymania tytułu Doktora Honoris Causa Uniwersytetu Zielonogórskiego.

Aktem nadania tej najwyższej akademickiej godności, Senat Uniwersytetu poświadczył najwyższą ocenę zalet umysłu i charakteru Pana Profesora, potwierdził powszechnie wyrażany szacunek dla Pańskiej osoby. Nie sposób nie wspomnieć o nieocenionym wkładzie Pana Profesora na rzecz rozwoju infrastruktury informatycznej i jej związków z infrastrukturą światową. Pana niezliczone nagrody świadczą o niekwestionowanym autorytecie w dziedzinie informatyki, a wręczenie doktora honoris causa jest kolejnym potwierdzeniem Pana zasług i wkładu na rzecz rozwoju nauki polskiej.

Proszę przyjąć wyrazy najgłębszego szacunku wraz z najlepszymi życzeniami zdrowia, spełnienia naukowych zamiarów oraz wszelkiej osobistej pomyślności.

Tadeusz Więckowski

Prof. Tadeusz Więckowski

Wybrzeże Wyspiańskiego 27
50-370 Wrocław

T: +48 71 322 73 36
+48 71 320 22 17
T/F: +48 71 322 36 64

jmr@pwr.wroc.pl

Gdańsk, 05 czerwca 2009 r.

**REKTOR
POLITECHNIKI GDAŃSKIEJ**

Pan
prof. zw. dr hab. inż. Jan Węglarz
doktor honoris causa
Uniwersytetu Zielonogórskiego

Szanowny Panie Profesorze,

w imieniu senatu Politechniki Gdańskiej, całej społeczności akademickiej oraz własnym, składam Panu najserdeczniejsze gratulacje z okazji uhonorowania zaszczytnym tytułem

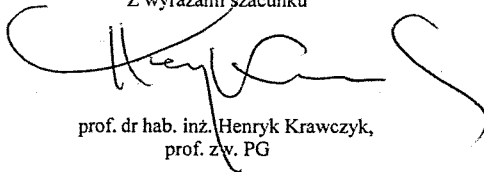
DOKTORA HONORIS CAUSA

Uniwersytetu Zielonogórskiego

Uhonorowanie Pana Profesora tą najwyższą godnością i tytułem akademickim świadczy o niezwykłym uznaniu dla dotychczasowych wybitnych osiągnięć naukowych i badawczych. Zostały docenione również te wartości, które przedstawicielom nauki są szczególnie bliskie, jak: pracowitość, wierność ideałom oraz mądrość i roztropność w podejmowaniu decyzji.

Życzę Panu Profesorowi wielu sukcesów naukowych i dydaktycznych, realizacji zamierzonych celów zarówno w życiu zawodowym jak i prywatnym.

Z wyrazami szacunku

prof. dr hab. inż. Henryk Krawczyk,
prof. zw. PG

UNIwersYTET ŚLĄSKI W KATOWICACH

R E K T O R

Katowice, 26 maja 2009

Szanowny Pan
prof. zw. dr hab. inż. Jan Węglarz
Doktor *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego
Zielona Góra

*Szanowny Panie Profesorze,
Dostojny Doktorze Honorowy,*

Z radością przyjąłem wiadomość o nadaniu Panu Profesorowi godności doktora *honoris causa* Uniwersytetu Zielonogórskiego. Jest to dla mnie niezwykle miła okazja do przekazania Panu naszych bardzo serdecznych gratulacji oraz wyrazów szacunku i uznania.

Chyląc czoła przed znakomitymi dokonaniem Pana Profesora, proszę – w imieniu swoim i władz rektorskich oraz całej Społeczności Akademickiej Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, który nadał Panu tę najwyższą godność akademicką w roku obchodów 40-lecia swojej działalności – by zechciał Pan Profesor przyjąć wyrazy najgłębszego uznania za niezwykle bogaty dorobek naukowy w dziedzinie informatyki oraz badań operacyjnych i nauk decyzyjnych, działalność na rzecz organizacji i integracji badań naukowych, współpracy polskich uczelni z zagranicznymi ośrodkami naukowymi oraz życzenia wielu dalszych osiągnięć, a także wszelkiej pomyślności i satysfakcji. Wielce sobie cenimy zaangażowanie Pana Profesora w rozwój infrastruktury informatycznej polskiej nauki i jej związków z infrastrukturą światową.

Będę zobowiązany za przekazanie naszych najlepszych życzeń i myśli Najbliższym Pana Profesora.

Z wyrazami szacunku i poważania

prof. zw. dr hab. Wiesław Banyś

UNIWERSYTET WARSZAWSKI

Krakowskie Przedmieście 26/28
00-927 Warszawa

tel. (22) 55-20-355, 55-20-342, fax: (22) 55-24-000

e-mail: rektor@adm.uw.edu.pl

REKTOR

Prof. dr hab. Katarzyna Chalasińska-Macukow

Szanowny Pan

Prof. zw. dr hab. Jan WĘGLARZ

Szanowny Panie Profesorze,
Dostojny Doktorze Honorowy,

z nieukrywaną radością przyjąłam wiadomość o nadaniu Panu Profesorowi kolejnego już tytułu Doktora Honoris Causa przyznanego tym razem przez Uniwersytet Zielonogórski. Niestety, nie mogę osobiście uczestniczyć w uroczystości, dlatego też tą drogą pragnę przesłać serdeczne gratulacje i najlepsze życzenia w imieniu własnym oraz całej społeczności akademickiej Uniwersytetu Warszawskiego.

Tak jak poprzednio i tym razem pragnę wyrazić swoją szczególną radość z faktu, że po raz kolejny nadzwyczajne osiągnięcia naukowe Pana Profesora, z których pożytek mamy nie tylko w Polsce, ale i na świecie sprawiają, że wbrew tzw. „mądrościom” ludowym – jest Pan Profesor „prorokiem również we własnym kraju”. I to w dodatku prorokiem darzonym przez tak wielu najszczerzym podziwem i uczuciem prawdziwej przyjaźni. A to już jest ewenement!

Znając i podziwiając dotychczasową, niezwykle imponującą aktywność naukową i organizacyjną Pana Profesora jestem pewna, że zaszczyt uzyskania tytułu Doktora Honoris Causa nie wpłynie na Pańską, niezmiennie twórczą i aktywną działalność dla dobra naszego środowiska naukowego. Mam też nadzieję, wyrażaną już uprzednio, że wkrótce zwiedzać będziemy Internetową Dolinę Warty, a może i inne zadziwiające doliny Pańskiej inspiracji? Bardzo serdecznie tego życzę, mając nadzieję, że pośród rozlicznych swoich obowiązków, znajdzie Pan Profesor również czas dla siebie, własnych pasji i przyjemności.

Khalasinska

Warszawa, 5 czerwca 2009 roku

